

ΕΛΛΑΣ

ΕΤΟΣ Β'.—ΑΡΙΘ. 55 (2)

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΘ' ΕΒΔΟΜΑΔΑ

ΑΘΗΝΑΙ.—ΚΥΡΙΑΚΗ 14 ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ 1908

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: ΣΠΥΡ. Α. ΠΟΤΑΜΙΑΝΟΣ

ΤΟ ΦΥΛΛΟΝ 10 ΛΕΠΤΑ

ΓΡΑΦΕΙΑ ΟΔΟΣ ΕΡΜΟΥ 1 (ΠΛΑΤΕΙΑ ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΟΣ)

Ἡ βαρωνίσσιν Δε-Φόρεστ, Ἀγγλική καλλονή, τῆς ὁποίας τὸ ἐν Λονδίνῳ μέγαρον «Spencer House» ἀποτελεῖ ἀληθὲς μουσεῖον πολυτίμων παλαιῶν ἐπιπέλων. Ἐδέχθη πολλάκις καὶ Βασιλικὰς ἐπισκέψεις, λόγῳ τῶν σπανίων καὶ ιστορικῶν κειμηλίων τῆς κατοικίας τῆς.

ΕΛΛΑΣ

ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟΣ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

*Εσωτερικού και Κρήτης	Δραχ.	8
*Εξωτερικού.....	Δρ. χρ.	12
Ρωσίας.....	Ρούβλια	5
*Αμερικής.....	Δολλάρια	3

ΑΓΓΕΛΙΑΙ: πρὸς λεπτά 30 ὁ στίχος.

Δι καταχωρήσεις ΤΡΑΠΕΖΩΝ καὶ ΕΤΑΙΡΙΩΝ δημοσιεύονται πρὸς 1 δραχμὴν κατὰ στίχον.

ΔΙ ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ ἀρχίζον εἰς ΟΙΑΝΔΗΠΟΤΕ ἐποχὴν τοῦ ἔτους ἡθέλει ἐγγραφῇ ὁ συνδρομητής.

ΟΥΔΕΜΙΑ ΑΙΤΗΣΙΣ πρὸς ἐγγραφὴν συνδρομητῶν λαμβάνεται ὑπ' ὄψιν, ἂν δὲν συνοδεύεται ὑπὸ τοῦ ἀντιτίμου.

ΕΛΕΥΘΕΡΟΝ ΒΗΜΑ

ΠΟΛΙΤΙΚΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ

Οὐδέποτε πρότερον ἐγένετο λόγος περὶ τοῦ ἀντιπροέδρου τῆς Βουλῆς, τὸ δὲ μνηστῆριον τῆς τῶν διδύμων ἀδελφῶν ἐτελεύτησεν ἡ ἐγεννηθὴν πρότερον δὲν εἶνε μοναδικὸν εἰς τὰ χρονικά τοῦ οἴκου του, διότι καὶ τὴν Αὐλὴν τῆς Γαλλίας ἐξ ἴσου ποτε ἐβασάνισεν. Τὸ πρόβλημα τῶν πρωτοτοκίων προσέλαβε μάλιστα ἐθνικὸν χαρακτῆρα, ὅτε οἱ δύο ἀδελφοὶ ἤρσαν περὶ τῆς τιμῆς πότερος αὐτῶν νὰ ὑπερετίθη στρατιωτικῶς τὴν πατρίδα, ἐνῶ ἡδύνατο ἐν ἀδελφικῇ ὁμονοίᾳ νὰ τὸ πράξωσιν ἀμφοτέρω.

Μετά τὴν ἀδελφομαχίαν ταύτην, κατεδείχθη ὅτι ὑπέκρινον εἰς προορισμὸν τινα, οἷός ἐ τῶν Διοσκουρίων. Ὅταν ὁ εἰς τῶν Διδύμων ἀνατέλλῃ, ὁ ἀδελφὸς του παραμένει ἀμαυρὸς, θνήσκῃ ὁ εἰς, ἀθάνατος ὁ ἕτερος. Εἴτε δὲν ἦτο ὁρατὸς πρότερον, εἴτε ἡμεῖς δὲν ἐβλέπομεν, οὗτος ἀκτινοβολεῖ σήμερον ἐν τῇ Βουλῇ καὶ εἰς τὰ ἀνάκτορα, καὶ πρὸς αὐτὸν συναρμολογοῦν τὰ ὀρολόγια τῶν οἱ φιλοδοξοῦντες μίαν εἰς τοὺς βασιλικούς χοροὺς προσκλήσιν.

Ἀντιπρόεδρος γενόμενος, ἔλαμψε παραχρῆμα ἐπὶ τοῦ ᾠδῶνα, καὶ ὡς βασιλικὴ πλάτανος ἐπισκιάσας τὸν Κερκυραῖον, διέλλῃσεν ἐπισήμως τῆς Κρήτης τὴν ἔνωσιν, ἐγκαίρως πάντοτε ὡς ἀνακοίνῃ αὐτὴν, ἐὰν δύναται, ἡ Ὑψηλὴ Πύλῃ. Τὸ ὄνομά του διατρέχει τὴν στήθιν τῆς τῆς Εὐρώπῃς ἄπασαν ὡς διὰ μαγείας συμπλεγμένον μετὰ τοῦ Ἀνατολ. ζήτηματος.

Ἄν τὸ ἀντιπροσωπεύει τὸν πρόεδρον τῆς Βουλῆς εἶνε αὐτὸ καὶ τὸν Ἡγεμόνα, τοῦτο ἐν παρῶντι τίθει. Προφανῶς ὁ μὲν, εἰς τὸ ζήτημα τῆς ἐπιβαλλομένης ἐγεμνείας ἐπὶ διεδυγῶν σχέσεων, δύο ἔξουσιν ἀνταγωνίζονται, ὃν ἡ μία στρέφει ἀντιστροφὸς τὸν ἄλλον. Καὶ ἐπειδὴ οὐδεὶς ἀνθρωπὸς ἐν τῷ τόπῳ τοῦτο φέρει εὐθύνην, τὸ πηδάλιον εἶνε ἡ λαλοῦσα φηγὸς τῆς Δωδώνης. Ἀτυχῶς οὐδεὶς ἤφατο τοῦ ζήτηματος ἀπώτερον τοῦ Κασινο καὶ ἂν ἡ Κυβέρνησις τὸν ἐξέδιδεν, ἡ Ἀντιπολίτευσις ἡθέλει ἀπαγάγει ἐν θριάμβῳ τὸ λάφυρον, καθ' ὃν χρόνον ἕτερος θ' ἀνέκυπτεν ἀναγραμματισμένος Κασινας.

Καὶ ἂν ἐπρόκειτο μόνον περὶ συνταγμα-

τικῶν τύπων καὶ θεσμῶν, οὐδεὶς θὰ ἐφρόντιζεν ὡς ὁ ὄνος ὁ μὴ ἐννοῶν κατὰ τὴ διαφύρεται τοῦ κλέπτου ὁ κύριος, ἀλλ' αὐ ἀκριτομυθία τοῦ Κασινο ἀποκαλύπτουσιν ἀπορητὰ, ὃν ἡ Κυβέρνησις τυγχάνει ἀλλοῦς θεματοφύλαξ καὶ οὐχὶ κοινωνός. Ἡ ἔνωσις οὐδενὸς ἡμῶν ἔσεται ἔργον, καὶ ὁρθῶς ἠρηγήθημεν πᾶσαν πρωτοβουλίαν, ἥτις τὴν διεκέρβει. Ἐνῶ δὲ λυμνάζει εἰσὶ τὸ ζήτημα, ὁ Κασινας διασαλπίζει αὐτὴν, ὡς ἀπὸ στόματος τοῦ Βασιλέως, καὶ ἀποκαλύπτει συμπαθείας ὧν τὸ ἀπόρητον, καὶ πρὶν ἢ ἔνωσις γέννηται, ἡ Ἑλλάς τὸ αἰώνιον παιδίον, δὲν ἡδυνήθη νὰ τηρήσῃ.

Μία ἐλπίς ἐν τῇ ἀγλῇ τοῦ μέλλοντος διέλαμψεν ὡς ἱεὺς πολυέδρου ἀδάμαντος καὶ παροίστησε τῆς ψυχῆς του τὸ ὄχημα καὶ τοὺς λόγους ἐβροστύχισεν, ὅπως κατακτήσῃ τὴν βασιλικὴν εὐνοίαν. Δονήσας μουσικῶς τὴν χορδὴν τῆς ἀγνωμοσύνης, ἡσθάνετο ποῦ τὴν ἀκὴν τοῦ λόγου εἰσήγε; πλαισίωσας δὲ τὰς ὕβρεις κατ' ἐκείνων, οἵτινες ὑποτιμᾶσαν κατὰ τοῦ μέτρου τοῦ κόλακος τὰς πράξεις τοῦ Ἡγεμόνος, ὑπειστήρατο αὐτὸς εἰς τὴν νομίμ. Ἀπὸ τοῦ σημείου τούτου ἐγενώσκειν ἀνὴρ ὀδηγῶν τὴν ὁδόν, ὡς τὸς ἄλλοι ἀπὸ διπλώματος ἐπιφανεῖς ἄνδρες.

Τὰς ἀκριτομυθίας ταύτας ὁ κ. Ἀντιπρόεδρος ἠρηγῆν πρὸ τῆς Βουλῆς, περιστάσεις εἰς τὸ ὁστρακὸν του, καὶ οὐδεὶς ἀπεκάλυψε τὸν ὑπεύθυνον καὶ πρῶτος αὐτὸς ὁ Ἡγεμὼν ὑπὸ λάλῳ φερομένου. Εἰς τοῦτον ἀπαντῶν δὲν εὐδαιμονίζει τὴν Ἑλλάδα ἐπὶ τῆς βασιλείας του, ὡς ὁ Κικέρων τὴν Ρώμην ἐπὶ τῆς ὑπατείας του:

«Ὡ εὐτυχὴς γεννηθεῖσα, ἐμοῦ ὑπατεύοντος, Ρώμη».

Τιμὴ καὶ σέβω εἴπερ τις καὶ ἄλλος τὸν ἄρχοντα καὶ μονοκλῶ σαλπῶν βλέπων αὐτὸν διερχόμενον, ἀλλ' ἡ ἱστορικὴ ἀλήθεια εἶνε ἔργον ἡμῶν τὸν ὀλίγον. Ἡ Ἑλλάς ἐδυστύχησεν ὅσον οὐδεμία ἐπὶ γῆς χώρα καὶ ἂν ἡ δυσπραγία τὴν ἀφῆρει τὸ συναίσθημα τοῦτο, θὰ ἦτο ἀνάξια καὶ ὡς φυλὴ νὰ καταριμῇται. Εἶδε κύκλῳ καὶ ἐπὶ ἐδάφους κληροσυνηθέντος τὴν ἀνάστασιν λαῶν ἄλλων, ἄρτων καὶ ἰαχρῶν, δούλη μόνον αὐτῇ μεταξὺ ἐλευθέρων. Πανταχόθεν ἐπικρέμαται εἰς ἐχθρὸς, αὐτὴ δὲ, παράσῃ καὶ χροκόποις, συνεσφίγγει ἐν τῇ ἀρχαίᾳ αὐτῆς κοιτῇ, νοσταλγοῦσα καὶ αὐτὴν τὴν προτέραν τυραννίδα. Ὑψώσε τὰς χεῖρας πρὸς τὴν συνταγματικὴν Τουρκίαν, τὸ γεγονός δὲ τοῦτο, ὡς ἰδέα, ἀποτελεῖ δευτέρω ἀλυσιν ἐπὶ τοῦ πεδίου τῶν εὐγενῶν ἀγώνων.

Πάροικος.

Edgard Allan Poe

Εἰς τὴν Ζακύνθον

*Ὡ μαγικὸ νηοί, ὅπου ἔχεις πάρε
ἀπὸ τὸ πνεῦ ὁμοιομορφίας τοῦτο σου,
πόσες ἀνιμῶσις καρδὸν ὁραῖον
δὲν ἀνασταίνονται σὺ θύμῃ σου!
Πόσες σκῆπες μᾶς ἔνιχας ποὺ δάβηκε,
πόσες ἐλπίδες ποῦναι τώρα πεθαίνεις,
πόσα ὄνειρα γὰ καίτην ποὺ δὲν φαίνεται
ὅταν πρὶν στήν ὁμοιομορφίαν τῆς ἀνθρωπίνης!
Ἀλλοῖμονο! Δὲν φαίνεται! Καὶ τώρα περὶ θλιμμένους
δὲν βροῖται ὁμοιομορφίαν ἡ γῆ σου ἔχει πάλιν
καὶ μόνο μὴν ἀνάμνησι καταραμένη τοῦτο
ἄλλῃ γὰρ μετὰ τὸ μαγικὸ καὶ ὁρατὸν σου ἀπορροαίει,
ὡ δακνύνοντο νηοί! Ζάκυνθος πορφυρένια,
λουλοῖται τῆς Ἀνατολῆς, ποὺ δ' ἔχουνε ἐλπιμένον.

(Ἐκ τοῦ Πρωτοτύπου) Κώστας Οὐράνης

ΜΙΑ ΣΥΣΤΑΣΙΣ

Εἰς τὸ ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Ἀγίου Κωνσταντίνου ἀρ. 8 θρησκ. οἰκοπολεῖται τοῦ κ. Μάρκου Σιγάλα εὐρίσκονται εἰς μεγάλῃ ποσότητι καὶ παντὸς εἶδους οἶνοι γνήσιοι Θήρας.

ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΔΥΣΤΥΧΙΑΙ

*Ὁ γεμῖν μᾶς ἦλθε μετὰ τὸν τὰς δυστυχίας. Οἱ καταραμένοι τοῦ οὐρανοῦ ἀνοίγονται, αἱ πεδιάδες πλημμυροῦν ἀπὸ νερά, οἱ ἀνθρώποι μεταβάλλονται εἰς ἀμφίβια, ἀπὸ τὴν Λευκάδα καὶ ἀπὸ τὴν Εὐβοίαν μᾶς ἔρχονται ἀγρία μὴν-ματα κακομοιρίας καὶ εἰς κάποιο χωριουδάκι μίαν ὥραιάν Ἰονικῆς νήσου δύο σύζυγοι εὐθελῶς νεκροὶ ἀπὸ τὴν πείναν.

Τὰ στοιχεῖα λοιπὸν μαίνονται ἐπάνω ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα. Ὅσοι ἐτρέξαν τὸν κίνδυνον νὰ πνιγῶν εἰς τὴν ἑσχρὴν βελανιδιὰν ὅτι δὲν ἔπαυσε τίποτε τρομερώτερον ἀπὸ τὴν ὁρμὴν τοῦ νεροῦ, τοῖσι καταβάντες ἀγριοὶ καὶ ἀπειλητικτοί, παρασύρον τὰ πάντα, θερίζον ἀνθρώπους καὶ σκορπίζον τὸν τρομόν καὶ τὴν φρίκην. Ἡ πλημμύρα τοῦ Ἁγίου Φιλίππου πρὸ ὀλίγων ἐτῶν εἶνε ἀκόμη ζωντανή, εἰς τὴν μνήμην ὅλων μᾶς καὶ ἕνας συνάδελφός μας ὁ κ. Παῦλος Νυβράνας, μᾶς ἔδωκε μίαν θαυμασίαν σελίδα, τὸσον θαυμασίαν, διότι τὴν ἐξήσεν ὁ ἴδιος, κινδυνεύσας νὰ πνιγῇ πλησίον ἐκεῖ εἰς τῆς Παράγγης.

*Ἄλλ' ἂν εἶνε ἄγριος ὁ θυμὸς τοῦ νεροῦ, ἰδοὺ ὅτι τώρα εἰς τὴν δυστυχισμένην μᾶς ἐποχὴν ἀργεῖται καὶ ὁ Διόνυσος.

*Ἀργεῖται ὁ ὥραιος Διόνυσος, ὁ γλεντζές καὶ ὁ φραγῆς! Καὶ ὅμως ἐγένεν αὐτὸ τὸ θαῦμα. Ματαίως τὸν ἐπῆρεν Ἰνδὸν ἀπολιτίστον θεὸν καὶ τὸν ἐλέπτυνε καὶ τὸν ἐμαλάκωσε καὶ τὸν ἐκαμῆρεν ἀγαθὸν καὶ ὥραιον ἡ Ἑλληνικὴ μυθολογία. Τώρα ὁ Διόνυσος δὲν εἶνε ὁ ἡμέτερος θεός, ὁ ὁποῖος ἀνάβει τὸ γλέντι καὶ δίδει τὰς ἐμπνεύσεις εἰς τὰ ἴσα ἴσα ὁ ἄγριος ἀνθρωποφάγος, ὁ ἀδιαφορῶν διὰ τοὺς θνήσκουσιν, ἀκόμη καὶ ὁ ζήτων θύματα ἐπάνω εἰς τὰ ὅσα νὰ πατήσῃ.

Εἰς τὴν Λευκάδα ἐγιναν πολλοὶ οἱ βοῶντες τοῦ καὶ εἰς τὴν Κύμην ἡ ἄμπελος ἠπλώθη παντοῦ προσφέρουσα τὸν χυμὸν, ὁ ὁποῖος «ἐφύρανε καρδίαν ἀνθρώπων», ὅπως ἔλεγε ὁ γλεντζές τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης. Ἀλλὰ ὁ θεὸς τοῦ οἴνου εἶνε ἴσως ὁ περισσότερο ἀπὸ κάθε ἄλλον θεὸν βαρυνόμενος τὸ πολὺ «Κύριος ἐλέησον!» Καὶ ἀγλίζει τώρα ἡ δεινὴ κρίσις, ὁποῖος εἶνε τὸσον μῦλον δεινότερα ὅσον ὀρεῖται εἰς τὸ πλῆθος, εἰς τὴν ποσότητα. Αὐτοῦ τοῦ εἶδους τὴν δυστυχίαν δὲν εἰμπορεῖ νὰ τὴν ἐννοήσῃ ὁ ἀνθρώπος. Νὰ στενοχωροῦμεθα ὅταν λείπῃ τὸ κρασί, ἡ γὰρ ἄλλο εἶδος παραγωγῆς, τὸ ἐννοούμεν ἐπὶ τέλος. Ἀλλὰ νὰ πενιούμεν, διότι τὸ κρασί εἶνε πολὺ καὶ ἡ σταφίδα εἶνε ἀφθονος καὶ ἡ ἐλπίς σπάζειν ἐπάνω εἰς τὰ δένδρα, αὐτὸ εἶνε ἀκατανόητον. Καὶ ὅμως αὐτὸ τὸ ἀκατανόητον συμβαίνει τώρα.

Καὶ οἱ ἀνθρώποι πεθαίνουν ἀπὸ τὴν πείναν. Δὲν ἐδίαβσε κανεὶς μᾶς θλιβερώτερον ἐγγράφον ἀπὸ ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον ἐδημοσίευσαν οἱ δύο ἱατροὶ τῆς Λευκάδος ποὺ ἔκαμαν νεκροφάνειαν εἰς τὰ πτώματα δύο συζύγων ἀποθανόντων ἀπὸ τὴν πείναν. Δὲν θὰ ἐπαναλάβω ἐδῶ οὐτε μίαν λέξιν ἀπὸ τῆς μαύρης ποῦ ἔχει τὸ ἐγγράφον αὐτό. Ἀλλὰ ἡ ὁδὸν τὴν θὰ μείνῃ ἐπὶ πολὺ εἰς τὰς ψυχὰς ἐκείνων ποὺ τὰς ἐδίαβσαν.

Καὶ φαντάζομαι, ὅτι θὰ ἦνε φρικτὸς αὐτὸς ὁ θάνατος. Ἡ ζωὴ ὑπάρχει μέσα εἰς τὸν ἀνθρώπον καὶ διεκδικεῖ τὰ δικαιώματά της, μεγάλα δικαιώματα, τὸσον μεγαλύτερα ὅσον εἶναι τὰ φυσικώτερα δικαιώματα. Καὶ ὁ θάνατος παραμονεύει καὶ ἐπιμένει. Τὰ πολυμερῆς τῆς ζωῆς ἐξαντλοῦνται. Εἶδτε τὸν κενὸν στομάχον καὶ τὴν λιποταξίαν ἐνὸς ἄνθρωπου, τὸ ὁποῖον εἶναι κάτω ἀπὸ τὸ δέμα συντηρητικὸ καὶ δαίμνιον ζωῆς. Ὅλα αὐτὰ εἶναι θλιβερά, θλιβερότατα πράγματα. Μετὰ τοὺς Θεοὺς δὲν ἡξέουσι πῶς νὰ φερῇ ὁ ἀνθρώπος. Τὸν ἔχουν πάντοτε παίγνιον εἰς τὸ χεῖμα τὸν. Ὁ οἶνος δὲν ἐφύρανε πάντοτε τὴν καρδίαν τοῦ ἀνθρώπου, ὅπως ἔλεγε ὁ φράτης τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης. Κάποτε τὸν συγκολλεῖ ἐν τὸσθια ἀπὸ τὴν πείναν, καὶ τὸν στελεθεῖ ἀνάστα εἰς τὴν αἰωνιότητα.

Γ. Τσοκκόπουλος.

ΜΠΛΟΚ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ

*Ἐξεδόκαμεν ἐφέτος τρία εἶδη ΜΠΛΟΚ ἡμερολογίων, ἐξ ὧν τὰ δύο πρῶτα, ἦτοι τὸ μεσαῖον σύνθητες σχῆμα, ὡς καὶ τὸ μέγα διὰ γραφεία, ἐξετυπώθησαν ἐν ΙΤΑΛΙΑ.

Τὸ τρίτον ἐπιτραπέζιον ἐξετυπώθη ἐν ΔΕΥΣΙΑ. Παρακαλοῦνται οἱ κ. κ. ἐν διαφερομένοι νὰ ζητήσουν δείγματα καὶ τιμὰς.

ΠΑΛΛΗΣ & ΚΟΤΖΙΑΣ

Η ΛΙΜΝΗ ΤΟΥ ΜΕΣΟΛΟΓΓΙΟΥ

Εἰς τὴν λίμνην κυματοῦσα μὴν ἀνέβη νυχτὴ ἡ πολυπληθὴς καρδιά μου ἐποδοῖς μοναξιά! ἀπὸ φιλοφροσύνης τὸ κῆμα σὺ μονοζύλον ἐμπρός, τὸ παρά μου προσοῖς ἀσκήτης στεγανός. Δὲν ἀνοίγει ἄλλος κρῖνος ἀπὸ τὸν κρῖνον τῶν ψαριῶν, ὅταν ἔσχατα πηδῶντας ἐβουκόσαν τὸν βυθόν. Ἐξανοίγοντο μακρόθεν τὸν ψαράδων ἡ πρῶται, φαίνοντ' ὅλας ἀπ' τὸ μακρὸς πῶς κινεῖτο μοναξιά, καὶ ἐξορμᾶσαν ἐμπρός μου τὸσον ὅλο φωνεῖν, ὅταν τῆς θάλασσας πλανήται περπατοῦσαν σὺ νερό. Ἀνεφαίνοντο οὐρανὸν τ' ἀστερόεσσα νηοῖα, ἔλες καὶ ἐβῆσαν ὑπὸ τὸς ἀπὸ τ' ἄβυσσος νερά. Πάμπολλα θαλασσοπόδια, κορυφωμένα ἐδῶ καὶ ἐκεῖ, εἶσαν φέλας τὰ σκότη καὶ τὰ κύματα στεγνύν. Τὸ φεγγάρι ἀπ' τῆς Πάτρας εἶχε ἀρχίσαι τὸ βοννὸν ἀναβαλὴν ἀγῶνα ἀγῶνα τὸν καθάριον οὐρανόν, καὶ ἡ αἰνία του σὺ κῆμα ἐλατρώ νὰ κολμῇ καὶ ὁλοζῶντο τὸ κῆμα νὰ τὴν βλέπῃ νὰ γελῇ. Μετὰ τὴν λίμνην ἐφάνη τότε κάποιον ἀστρολογίαν μὴ ψηλὴ καὶ μαυροπόρα ὅταν τὸν ἴσκιον ἐλατρώ μισοκρύβετο ἡ μορφή της ὡς μὴ σκότη μελάνη, ὅταν ὁλόφωτος κοίτηται σὴν νεφέλῃ τῇ λεπτῇ, καὶ σὴν λίμνην γυρομένη ἄρχισεν νὰ τραγουδῇ, μετὰ τὴν αἶμα, μετὰ τὸ κῆμα, τὴν ἀκόλουθον ὥδῃ: «Ὡρὸν καὶ ἀσπὰς φεγγάρι, ποῦ τὴν μάθη φέρεις γῆ, καὶ ὅπου μοιάσεις μετ' αὐτὴν σκότη μὴ λατρεῖται [νεκρῶν].»

ἀρχίζεις, φωτογενεῖσαι, καὶ εἰς τοὺς κόλπους τοῦ φωτός.

«Ἄπ' ὀλίγο ὀλίγο αἰδέσεις, ὡς ποῦ γίνεσαι ὅλο φῶς» καὶ πῶς ὀλον ἀπ' οὐ γένης, σὺν ἀστροφῶν σὺν ἀστροφῶν καὶ τὸν ἐλατρώ καὶ τὰ μάτια τῶν νηοφύτων. καὶ ὁ σκότης τοῦ Λόγου ἔχει τὸν ὅλον ἀσπῆρας καὶ σὺν ὀλίγοι ἀφανίζεις τὸν γλυκὸν ἄνθρωπον τῆς ζωῆς».

† Σπυριδὼν Τρικοῦπης

ἈΠ' ΤΑ ΧΙΟΝΙΑ

—Χιόνια λευκά ὅταν ποῦνται ποῦ πέφτει ἀπ' τὸν οὐρανόν, καὶ ὅταν κοσμάτια γυρομῶν γεμίζετε κάθε βοννόν,

Ποῖα μίγναι ἀνοίξευται σὺς γὰρ εἶς καὶ φιλίαι σὺς; Καὶ ποῖα φεγγάρια ποῦνται στολίζετε νύμφης χυμῶς; ..

—Τι εἶσατε; —Τὰ γυρομῶν τὸν κῆλον τοῦ γλυκῶς οὐρανοῦ. Τὸν δένδρον ἀπὸ χερματῶν, καὶ τὸ σολοῖδι τοῦ βοννοῦ ..

Εἴμαστε μετὰ τὸ φέρεμα μᾶς νεωδῶς, τῆς χιονιάς, καὶ τὰ κλαροὶ στολίζουμε μετὰ τοὺς ἀνθρώπους τῆς λεμονιάς...

Εἴμαστε μετὰ ἐν ὄνειρο, μὴ ὁπτασία μαγική. Κεῖ ἂν μᾶς ἐγγίσει, κλόνουμ ὅσα χεῖμα σου εὐθὺς ἐκεῖ. ..

—Ὅμως, ὡ λουλούδια λευκά, χιόνια, ποῦ οὐρανοῦ παιδιὰ, παρτε καθ' ἑαυτοὺς εὐθὺς, γαῖα δὲν ἔχει εὐνοῖα.

Εἴν' ἡ ζωὴ σας μὴ στήνῃ... ὅταν ὄνειρο καὶ ὅταν ἐλπίς. .. Εἴς τὰ λευκά σας ποῦνται ἀθανασία δὲν θὰ βεῖς...

—Κ' ἡ εὐδοκία δὲν ζῇ πολὺ. .. Οὐτὸ τὸ φῶς τὸ πρῶτον. .. Εἴμαστε ἄλλα εἴπεις. .. ὅταν τὸν πατέρα οὐρανόν. ..

*Ἀργα 1908

Φιρίκ Μυλωνά

«ΗΠΕΙΡΩΤΙΚΟΝ ΚΕΝΤΡΟΝ»

Οἱ ἐν Πειραιῇ Ἡπειρώται καθήρτισαν ἀπὸ δύο μηνῶν ἰδιαίτερον ἐντευκτήριον, σκοπὸς τοῦ ὅπου εἶναι, ὅπως ἐρχονται εἰς ἐπικοινωνίαν μετὰ τῶν ἀπανταχῶ συμπατριωτῶν τῶν, πρὸς προστασίαν τῆς Ἑθνικῆς ἰδέας καὶ ἐνίσχυσιν τοῦ νέου ἐν τῇ Ὁθωμανικῇ Κράτει Συνταγματικῷ καθεστώτος.

Καὶ ἰδιαίτερος εἶνε ἡ ἔκαστον, καὶ εἰς τὴν πόλιν, εἶνε κοινὸν τὸ ἔργον: Ὁ μὲν καλὸς κακὸν τι νὰ πάσῃ, ὁ δὲ χαρὸς νὰ εὐνέχῃ.

Ἐδρεπίδης

ΕΥΓΝΩΜΟΣΥΝΗ

*Τὸ χῆμα π' ἂν νῆς ὁ σεισμὸς εὐθὺς ἐγνώμῃ ἄνθρωπον.

Σολωμός

*Ἐνθ' ἡ ὥρα οὐ τοῦ ἀγρία, μεγάλη δύναμις ὀλέθρου ἀπὸ βαθεῖα ταράζει, σκῆπτρον ὁ Ποιητῆς τ' ἀπὸ τοῦ νεφελῆ, καὶ κλαίει, καὶ κλαίει, καὶ θλιβερά φωνάζει.

*Ἀλλὰ πῶς ἔαφρον, ἐκεῖ ποῦ τόσα κἀλλή καὶ πλοῦτα τόσα ἐρη φθορὰ σκεπάζει, πῶς λιγοστεῖ τοῦ καύσου τοῦ ἡ ἔδῃ; Τῆς κλάψας τοῦ ἡ πηρὶ πῶς ἔαφρον ἀλλάζει;

Ξανθοίτες π' ἄνθια ἐλεημοσύνης βράναι κάθε ψυχῇ, καὶ ἡ ἐγγνώμη καρδιά του τὰ πάει ψηλά καὶ πλέκει ὥρα οὐ στεφάνι.

Χορὸς ἀγγέλων τοῖς ἐλόντος ὀδόν, καὶ, λέοντας χεῖρες, ὅμοιο τραγοῦδε αἰνέει μ' ἐκείνα ποῦς ὁ Θεὸς φέρει ἐδῶ κάτω.

Γεράσιμος Μαρκοῦρας

Η ΜΑΓΔΑΛΗΝΗ

*Ἀπ' τὴν στήνῃ, ποῦ ἀγνή, μετανοημένη μετὰ τὴν μακρὰν τὴν κόμη τῆς λυτῆς, ἔσκεπε μὲν βοῦβη, γονατωμένη σὺν νεο Μεσοία ἡ ὥρα Μαγδαληνῇ,

Καὶ στήν καρδιά της ἄβυσσος ἐλπίδες τῆς Βηθλεὲμ ἐσκόρπισε ὁ Θεός,

ΠΙΝΕΛΙΕΣ

ΠΑΧΝΗ

Μετὰ στήν ἀγνή τὴν ὁμορφὴν ἀγῶνα πέφτει ἡ πάχνη... Στῆς νύχτας τὸ ξενεχισμὸν φαρμάκι ὁμοιομορφίας τὸ χορταράει τ' ἀπὸ τοῦ, ποῦ ναι οἱ ἀνθρώποι τοῦ νέου καὶ ὁμοιομορφίας, μὴ ἀδύνατον. Καὶ ἀσφαρὰ τ' ἀδύνατον

Ἐνθ' ἡ γλυκοποιεῖται, καθὼς ἐκείνη φάνηται...

Καὶ, ὅταν κλαμῶντο καὶ τὸ χόρτο ὅλο κλαίει καὶ, «Ἀσπασμένη! Ἀλύπητη! Ἀχ, μ' ἐκαρπῆς!» [τῆς λέει.

Μὰ, σκλήρη,

ΕΝΤΥΠΩΣΕΙΣ

ΚΑΘ' ΕΒΔΟΜΑΔΑ

Παταζόθεν της Ελλάδος, και δη εκ της Θεσσαλίας, ἀγγέλλονται με τὰς τελευταίας οργαζίας βογυάς πλημμύρας οοβαρά καθήμενός αναγινώσκονται εις τὰς εφημερίδας φωναί εκπλήσεων και διαμαρτυρίας, ικεταί προς σωτηρίαν των κινδυνεύοντων καθημερινώς ἀκούονται ἀπείληδες εκ του τρόμου κραυγαί και ή ἀδημονία κυριαρχεί παντού. Έκείνο όμως, το οποίο ενι της δλης αυτής καταστάσεως μου κάμνει εντύπωση, είνε ότι όλη αυτή ή φασαρία γίνεται ακριβώς πάντοτε την αυτήν εποχήν, διε δηλαδή οι γόοι είνε φωναί βοώντων εν τη ερημώ, είνε άνευ ούδενος πρακτικού αποτελέσματος, διά τον α-πλοποιόντων λόγον διε δεν υπάρχει καιρός απο-ορβήσων τον έκαιεμένον ουμφορρόν. Ήδη, διε το κακόν ήρχισε, θα συμβή διε είνε μοιραϊόν.

*

Αυτή ή μοιρολατρεία, ένα από τα χαρακτηρίζοντα τους Ανατολικούς λαούς, έχει δυστυχώς εις την χώραν μας βαθινάτας ρίζας. Προκειμένου περί του ζητήματος της ήμέρας, τον πλημμυρών, έδρουν ο σιγαράς αήθως μας έξαποστέλλει μόνον τις ήλικακός τον άκινάς, έφθον διάσχει καιρός, λησιμονήνμεν τας παροδίδους ζημίας, τας καταστροφάς του παρελθόντος, και δια τα διάγροα άντεπλημνυρικά οφέ-δια, και αι ποικιλώδεις των όμοιων υποσχίσεις κομπούνται τον γρήλνον του δικαίου ήπειον, λικνέ-6-μενοι από την μοιρολατρικήν του λαού άδιαφορίαν. Όταν όμως ο σιγαράς ανσηρνωθη, όταν οι κατα-ορκαί τον δομητικοί και άπλημνυκοί διανοηθώσι, θηρούν και γόοι και ποικίτοι άντηχοδοί πανταχόθεν, ψηφίσματα και διαμαρτυρητικήν του λαού άδιαφορίαν. Όταν όμως ο σιγαράς ανσηρνωθη, όταν οι κατα-ορκαί τον δομητικοί και άπλημνυκοί διανοηθώσι, θηρούν και γόοι και ποικίτοι άντηχοδοί πανταχόθεν, ψηφίσματα και διαμαρτυρητικήν του λαού άδιαφορίαν.

*

Την μοιρολατρείαν αυτήν εθαύμασα, διε κατά το τέ-λος του θέρους είχαν μεταβή εις την Λάριον. Ένα από τα πρόβα που έκαμεν εντύπωση ήτο ο Πη-νείος· ο ποταμός αυτός εθράττειται και με μίρκος δλης της πόλεως και όμως ή κοίτη του ενόρκεται άκόρη εις πρωτογενή καύσασιν, αι πλευράι του είνε από χόμα, οβλι σπηλαγές, εις τρόπον ώστε και με όλίγων τών υδάτων σμικρύνει εκ των βροχών αι πλευράι αυτά διανογόμεναι άφύονται να εκχέλλησιν ο ποταμός άνα την πόλιν και εις τας έπι της άλλης τον πλενράς πληρογύφους άφροκίας· ούτω δε έχο-μεν τα καί έτος οχεδόν επαναλαμβανόμενα εκ της πλημμύρας δυσνηχήματα. Καί όμως, αν αι πλευράι ήσαν λιθόκτιστοι, ίσως το κακόν να εξηλείρητο ή τοιόμοιον να περιοριζέτο μεγάλως· άλλ' αι έπι-οικταί δημοτικά όρκαί υποκινείται, φράνεται, και αυ-ται εις την μοιρολατρικήν ήγήσαν... Συνέπτες μά-λιστα κατά την εις την πόλιν αυτήν διαιογήν μου να βέβη έξαιολογητικός επί διήμερον, χωρίς να άντιληφθώ καμμίαν άνηγομένην ουδειαν παρα-χήν, καμμίαν τέλος πρόνοιαν προς πρόληψιν έκείνου, το όποιον σήμερον ήρχισε να γίνεται και θα έξακο-λουθή εις το μέλλον, εφσον όλα τα περιμένουν από την τύχην.

*Ο Μόνος

ΠΡΩΤΗΝ ΣΥΝΑΓΛΙΑ ΤΟΥ ΩΔΕΙΟΥ

Με άρκετά πλούσιον πρόγραμμα, άπαρτιζόμε-νον από τεράμνια διά κλειδομήβαλον, πλαγίαν-λον, *musique de chambre* και όρκα, και εν μέσω πολλού κόσμου, έδόθη ή δευτέρα μανιέ του Ήδείου Αθηνών.

Κατ' αυτήν έξετελέσθησαν : ή 5η Ραυφωδία του List υπό της Αίδος Έλ. Κασιώτων και υπό της Αίδος Έκκενδρίας Στεκούλη, το «Homage a Schumann» του Μοσεκόβσκι. Ο κ. Α. Μάγρος έ-παίξε επί του πιανιού τον την άειείστον «Chanson d'amour» του Doppler. Ω, πόσον ά-λπιθός κουραστικόν ήτο το... «Τραγοδι αυτό του έρωτος» !!

Ευτυχώς όμως πολύ ταχέως μίς άνεκοφίρην ή Δίς Μ. Αγγελόπου, ή όποία με το χαρακτηρί-ζον αυτήν «Charme» και με πολλήν τέχνην έ-ψαλε την γλυκυτάτην μελωδίαν της Chretien «Que je t'aime» και «Richard coeur de lion» του Grétry. Επίσης και ή Δίς Ηλ. Παπαγεωργακο-πούλου μίς κατεμάγευσεν με τους «Deux anares» του Grétry και την «Flüte enchanteé» του Mozart.

*Αμφότεροι, ως έμάθωμεν, είνε μαθήτρια της μεγάλης μας καλλιτεχνίδος κ. Φωκά, άξίας πάν-τοτε θερμοτάτων συγχρητηρίων. Άλλ' ή επί-σης καθηγήτρια εν τώ Ήδεϊο κ. Φερράλη πώς δεν παρουσίασεν άκόμη τίποτε ; Η μη μίς επι-φυλάσσει καμμίαν προσεχή εκπλήξιν ; Ήμεις τοιούχιστον άνυπομόνως την εκπλήξιν αυτήν θα την περιμένωμεν.

Η συναυλία έτελείωσε με την θαυμασίαν Sonate (φρ μείζον) του Grieg, ώραίωστα απο-δοθείσαν υπό της Αίδος Προΐων και του πλι-ρους τάλαντου κ. Μιχ. Καζάη.

Margarita

ΣΥΝΑΓΛΙΑ ΤΗΣ ΜΑΝΔΟΛΙΝΑΤΑΣ

*Επιτυχιστάτη υπό πάσαν εποχήν ή εφετανή συναυλία της Αθηναϊκής Μανδολινάτας. Διά μίαν άκόμη φοράν, το λαμπρόν αυτό Σωματεϊόν μας παρουσίασεν ενόπιον του κοινού τας μεγά-λας αυτού προδότους και τους καρπούς σοβαράς και άποτελεσματικής εγχασίας.

Την συναυλίαν ταύτην, μετά της έκλεκτής με-ρίδος της παρ' ήμιν κοινωνίας, έτίμησε και ή Βασ. Οικογένεια.

Η όρχηστρα έξετέλεσε κάλλιστα τα Ein Walzer-traum» του Strauss, «Die Dollarprin-cessin» του Fall, «Simple idyl» του Bernard, «Bon- bonniere de Chansonnettes Napolitaines» του Α. D. Val και ίδιος τον «Αραβικόν χορόν» του Grieg και τον χαρακτηριστικώτατον «Κρη-τικόν χορόν» του διευθυντού της Μανδολινάτας κ. Λάρδα.

Διά πρώτην φοράν έσχωμεν την ευχαρίστησιν να δώμεν επί της σκηνής του Βασιλικού την νεαράν Δίδα Τας. Γεννάδη. Κάτοχος γλυκυτάτης και ευστρόφου φωνής ύψηλόν, ευφαι με πολλήν τέχνην και έκφρασιν μέρος εκ της «Fille du Regiment», του Donizetti και εκ του «Ché- rubin» του Massenet. Η Δίς Γεννάδη επιφυ-λάσσει πολλάς διά το μέλλον ευαρέστους εκπλή-ξεις, καθ' ό άνταξία μαθήτρια της Διδασκάλου της. (Τάξας Κας Φωκά).

Το Clou όμως της συναυλίας ήτο μία ώραία Ταναγραία, ή ευγενιστάτη Κα Μομφρεράτον. Φο-νι πλούσια de Soprano Lyrique, με γλυκύτατον timbre, ώραίωστατον ripano, πολλήν δύναμιν και μοναδικήν τέχνην, ευφαι μέρος εκ των «Pé- cheurs de perles» του Bizet, την λεπτιστάτην μελω-δίαν «Chanson de Solovej» του Grieg και το γλυ-κύτατον δημώδες τραγοδιόκα «Ένα πουλάκι», ώραίωστα τονισμένον υπό του Γάλλου συνθέτου και φιλέλληνος κ. Bourgaull Ducoudray.

Αρίστη υπό πάσαν εποχήν ή επιτυχία της κ. Μομφρεράτον. (Τάξας κ. Φωκά). Διά τουτο δε άκριβώς έξεπλάγνυν άναγνόντες εκ καθημερινή συναδέλφω άστοιχάται την άληθεία... καλλι-τεχνικήν παραίτησιν : διε δηλ. ή κ. Μομφρε-ράτον πρόειε να προσέξη την... άνατολήν της ! Άλλά γνωρίζει άρά γε ο γράψας τί έστι άνα-τολή εις το όρμα, διά να προβαίνει μετά τοσο-ύ του κόρους εις την χορηγίαν της συμβουλής ; Μόνον ο ειδικός σπουδασάς δύναται να έκφέρει περί τούτου γνώμην, και αν ο ευγενής συναδέλ-φος έσπούδασε την «Τέχνην του ήδειν», πολύ λυπούμεθα διε δεν δύναμεθα να τον συχαρώ-μεν διά τας βαθείας αυτού περί «άνατολής» γνώ-σεως ! Ήμεις μίαν συμβολήν θα έδιδομεν εις την κ. Μομφρεράτον : Να ενδιαφέρειται όλίγω- περισσώτερον διά την... άνατολήν του άκουατι-ορίον της, ή όποία κατά την διάρκεια του ώραίου της ήσματος είχε σχεδόν τελείως διακοπή !

*Ένα πουλάκι

Σ Ε Σ Ε

Όταν ήρέμα ή πνοή μέσα στα στήθη τ'αβού, όταν τα μάτια μ' έταίος ύπνος αιώνας κλεισθ,

*

Τότε ή ψυχή χαρούμενη σ' Έοε θα φρεσύνισθ, σ' έδωκα, άγάπη μου κακιά, τη φλόγα της θα όρθω ! . . .

Τρίκκαλα

Βούλα Ι. Κονιάλη

Δικαιοσύνη, νόμοι και πίστις θεμέλια πολιτειών.

*

*Οιέθρος πολιτείας άδικία, διχόνοια, πολυτέλεια.

ΑΠ' ΤΟΥΣ ΥΜΝΟΥΣ

ΑΛΗΘΙΝΗ ΟΠΤΑΣΙΑ

Σε ποιά μεθόδο ούράνιο βυθίζεται ο νους μου και οκλάβοι ποιά μου όσενονται σκέψη και λογική ;... σε' άστέρων το ξεμάκρωμα, σ' όνειρο μαγικό ποιά πλάνα μάτια μου πλανούν γλυκά τους λογιμούς μου ;...

*

Ποιες νότες γύρω μου σκοπούν κάποια κερένια (χόμα ;... και ποιά όρμονία μουσική μου κλείει την καρδιά ;... στης σκέψης μου τ' απόβατα, τη μάσην οκοταδιά, ποιά μάγα μάτια άντιφεγγούν πειότερο άπ' τ' άστέρια ;...

*

Ποιά είσαι σὺ ποὺ με μεθοῦν τὰ μάργαλά σου μάγια και στή φωνή σου ξεσηρχνόν ούρανες μουσικές ; Πές μου ! ποιά είσαι... ποὺ Έοὺ έλπίδες μαγικές μου δίνεις κί' όνειρετόμας σ' άφάνταχα παλάτια ;

*

Μή τάχα σ' έστειλε ο Θεός ; μή σ' έστειλε ή Μοίρα παρηγοριά άτίμητη φταχτόν τραγοδιόκα ; Πές μου, Έοὺ ήρώτητα, τρανή και Έακουστή, ποιά είσαι ποὺ με βύθισες σ' Έώραον τη πλημμύρα ;...

*

Μή τάχα 'κινήθηκαν τ' αλάβαστρα τ' όρκατα ποὺ Πραξιτέλη και ζωή 'χρησαν και περτασίν ; Μή τάχα γύρω μου π' άκω νότες να ξεσηρχνόν είναι τραγοδιόκα Σειρηνών ή μουσική τ' Όρφέα ;...

*

Κι' άκούω κάποιο φτερούγισμα στής Νύχτας τη γαλήνη και κάποια νέα δώγμα ποὺ δίνει νέα ζωή και νιώθω γύρω μου γλυκά μίαν άγγελιστόν... Μή τάχα Σὺ έπροβάλες στή Νύχτα μου, Σελήνη ;

*

Μή είσαι το τραγιάφύλλο τ' άγρό ; ο λευκός κρύνος ; Άδρα μήν είσαι, ώ Έοὺ ; Μή είς ο ούρανός ; Μή είς 'Ιδία ; Όνειρο ; Μή είσαι ο Θεός τ' άγρού και του άουλήπτην ; ώ ! πές μου ! είς [έκείνος ;...]

*

Ό Φάσμα, ποὺ ξεπροβάλες αυτήν την ώρα μπρός μου, μήν είσαι Έκείνη ποὺ, ώίμ ! προσμένω στή ζωή και πλάτω κί' όνειρετόμας από μικρό παιδί κί' όπου ζητή Σε όλόκληρα αιώνα ο λογισμός μου ;

*

Μή τάχα μπρός μου όλίστερος γι' αυτό να μή Σε νιώθω και μπρός σου άγορπεθαίνουμε τα μάτια μου όρντά ; Μή ούβουν ποὺ δεν πρόομεται μαρσά τους [Ξυπνήτριά να ξεαντικρύσουν κείνο ποὺ χρογία πλάταν Πόθο ;...]

*

Άν είσαι Σὺ όπου θαώθ Έκείνη ποὺ προσμένω, Σιάσου ! μή όβης, υπέροχο μου !. άν λίγο μ' άγαπείς... Πρίν γύρης οδωρόφρεση, πρίν πλ: όπου θα πλς, νεσθό θ' άρήσης πίσω σου, λουλοόδι μαρμαίνο...

*

Κάποιος Τεχνίτης φλογερά—τό λέει ή 'Ιστορία—άγάπησε το μάγμα του άνηγο μ' όσημ... Κί' έγώ... το ίδιο άντίστα, με δίχως το κορμί θα έχω μόνο γιά τη Ψυχή και την 'Ιδέα λατρεία !... Ναύπλιον

*Άλέκος Μοντζουρίδης

ΑΔΙΑΒΡΟΧΑ ΠΑΛΤΑ

ΚΑΙ ΜΠΕΡΤΕΣ

δι' όλον τον κόσμο ηγγυημένα, και άσυμμεταστον, μόνον εις τον πρω-τον εισαγαγόντα αυτά

ΕΜΠΟΡΟΡΡΑΠΤΙΚΟΝ ΟΙΚΟΝ

Γ. ΜΠΑΛΑΣΚΑ

*Οδός Γεωργίου Σταύρου 4

Μεγάλη οικία Στρατήγη

*Οιέθρος πολιτείας άδικία, διχόνοια, πολυτέλεια.

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΣΠΥΡ. Α. ΠΟΤΑΜΙΑΝΟΥ

ΜΥΡΣΙΝΗ

27

ΤΑ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΑ. Ο άθλητής Λαμύζενος έ-φόνευσεν κατά τους άγώνας τον αντίπαλόν του Κορύ-αν. Τα τέκνα των, χωρίς να γνωρίζονται μεταξύ των, άντηραπήθησαν. Ο νίος του θανατοθέντος Κρατίδος ήράσθησεν την κόρην του σφέος Αιγνήν, γνωσίας αυτήν, υπό το όνομα Μυρσίην. Η κορη έχει άδελφόν τον Κλέωνα, ο όποιος, τώρα, διε έφθα-σεν οι νεί άγώνες πρόκειται ν' άντιπαλίσση με τον Κρατίδον, μαθόντα ήδη ποιά είνε ή Μυρσίην, αλλά και μη δύναμενον να λημονήσχη την άγάπην του. Οι δύο νείοι θα άγωνισθόν ο μεν Κρατίδος διά να έκ-δώσχη, νικών, τον φόνον του πατρός του, ο δε Κλέων, διά να εξαγνίσχη το άνήχημα του ίδιού του. Πρό του Όρκίου Λίος όφειλαν οι κηδεμόνες των άθλητών να δοκησόν διε οι άγωνισταί θα τηρήσουν τον νόμον των άγώνων. Ως κηδεμόν του Κλέωνος μετέβη διά να δοικήσχη ο πατήρ του Λαμύζενος. Άλλά το πλήθος άπερρώμενος διά βοής διε τον έπιόρ-κον να πληρώσχη το άγλημα του Όρκίου Θεού. Ο Κλέων παρέβη τον πατέρα του σωματιεύμενον και ο Κρατίδος άκούονθιντες την συνουσίαν των άθλη-τών, άπεμκινώθησεν τον άγέλματος, έφθ το πλή-θος είνε άκόμη ερεθισμένον από το τασχώδες έπει-σοδίον.

*(Η συνέχεια).

Μετ' όλίγον ή πομπή έφθασεν εις το Στάδιον. Τά πάντα ήσαν εκει προητοιμασμένα. Έπί της κονίστρας είχε ριφθί άμμος, άνάμικτος με κόκιν άνθρακος, διά να ήνε το έδαφος κοφύρον και να μή άντικρύσχη όδυνηρώς τους πόδας των ά-γωνιστών.

Τά προπύλαια, υπερήφανα και μεγαλοπρεπή, εκ παλλεύσου μαρμάρου, ήγχαζαν υπό τας άκτίνας του ήλίου.

Αί περί το Στάδιον κλιτύες, αι προωρισμέναι διά τας τεσσαράκοντα περίπου χιλιάδας των θεατών, είχαν καθήσασθ από ήμερών, οι μαρμαρίνον θεακοί των Έλληνιστικών ήστραπειν εκ της λευκότητος, και όλα τα έμπροσθεν του Σταδίου σχετικώς οίκο-δομήματα, έθνα οι άγωνισταί άνεπαύοντο, έλθόντο ή έπερίμεναν την σειράν αυτών, με το πλήθος των μαρμαρίνον των στήλων και τα έπήρυσκα αυτών κοσμητικά και τας γλυφάς των άστρομάτων και των υποστέγων τα κορυφώματα και τα μετρήλινα άναθήματα, έφεγγόβλουν υπό τον θερμόν ήλιον ως τεχνουργήματα μαγικά, υψούντα την φαντασίαν των θεατών υπεράνω παντός πεζού και κοινού και γήινου.

Ο χορός έθεωρείτο έσθός και ήτο προωρισμένος δι' ήρωας, διότι ως ήρωας έφανταζέτο ο άρχαίος κόμος τους είνεγενες άγωνιστάς.

Οι Έλληνιστικά κατέλαβον τους θόκους αυτών εν τη σφενδόνη και ή νεκρά ήτρεία της Δημήτρος Χαμίνης εκάθυσεν εις την άπέναντι αυτών έπιφανή του Σταδίου θέσιν, έμπροσθεν βομού εκ παλλεύσου λίθου.

Η ήτρεία της Δημήτρος ήτο ή μόνη εκ των γυ-ναϊκών, εις την όποιαν έπατρεπέτο ή θέα των ά-γώνων εν τώ Σταδίω.

Είς όλας τας άλλας γυναίκας άπηγορεύετο να περπατήσων, επί ποινή θανάτου.

Διά τας παρθένους δεν φράνεται να ήτο άπηγο-ρευμένη ή εισοδος.

Κατ' έπικρατήσαν όμως έθιμον, ούτε αὐταί με-τέβαιναν εις το Στάδιον και μόνον σπανίως παρ-τηρήθησαν μεταξύ των θεατών παρθέναι τινές εξ Ηλείας.

*

Αφού οι Άρχοντες κατέλαβον τας θέσεις των, παρατάχθησαν όλοι οι άγωνισταί πρό αυτών και ήρχισεν ή κατάταξις αυτών εις τας δύο μεγάλας σειράς, των παιδών και των άνδρών.

Ο χωρισμός ούτος έγένετο δημοσίω, όπως ή έκτήρησις έκάστου άγωνιστού τίθεται υπό την κοι-νήν άντιλήψιν.

Καί τοῦτο διότι όπήρχαν άγωνισταί παιδικής μέν ήλικίας, άλλα διαπλάσεως σωματικής τοσο-ύ ηρώτημένης, ώστε ήτο άδίκον να συναγωνίζω-νται με τους όμηλικούς των.

Οι τοιοῦτοι κατετάσσοντο εις τους άνδρας. Μετά το πέρας του χωρισμού, ήρχισεν ή κλή-ρωσις των Ξευγών.

Ο κλήρος θα έβιθεν εις μέν τους δρομείς την

σειράν των συναγωνιστών, εις δε τους άλλους άγω-νιστάς των άντίπαλων.

Έκλήρωθησαν λοιπόν αι σειραι των δρομέων, έκάστη των όποιων, κατά το έτος έκείνο, άπετε-λείτο εξ ένδεκα άγωνιστών, και έπειτα ήρχισεν ή κλήρωσις των Ξευγών διά τας άλλα άγωνίσματα.

*

Έπλησίαζεν ήδη ή μεσημέρια, ότε ο κήρυξ έφώ-νησεν διε ήρχίζεν ή κλήρωσις των Ξευγών διά το άγωνισμα της πυγμής.

Είς το άγωνισμα τοῦτο έμελλον ν' άγωνισθόν ο Κρατίδος και ο Κλέων.

Το πλήθος έκινήθη προς στιγμήν, συνεσκαλύθη εκ του άγγέματος, άλλ' άμέσως κατεπνίγη πώς θέρυδος, διά ν' άκούσουν τα όνματα των Ξευγών.

Είς το άγωνισμα της πυγμής έμελλαν να λάθουν μέρος δεκαπέντε άγωνισταί, άλλ' ένεκα διαφόρων καλωμάτων τινές απεχρήρησαν και τοιοιουτρόπως, έμειναν εν όλην δεκά.

Ήδυνάτο κανείς να υποθέσχη, διε οι άγωνισταί οῦτοι άπεσώθησαν, φοβήθέντες την φημισθεσίαν πλέον ισχύον του Κρατίτου και του Κλέωνος.

Τούτο όμως δεν έπατρεπέτο εις τους χρόνους έκείνους, διότι ο κατά τοιοῦτον τρόπον άπέχων του άγώνος έχαρκατηρίζετο ως δειλός, και κατε-δικάζετο να κατασκευάζη εξ ήλιας διαπίνης άγαλμα χαλκούν του Λίος και να στήσχη αυτό κατωθι του Κρονίου έδρους, τόπου προωρισμένου διά τα τοιαῦτα άγάλματα, άτινα υπό των έγχωρίων όνομάζοντο «Ζώνες».

Είς την ποινήν ταύτην κατεδικάζοντο οι έπιόρ-κοι και οι δειλοί.

Διά να ένοσησχη όμως ο άναγνώστης έποιον εί-χαν οι προηγοί μας σκεχόνιν προς τόν όρκον και πόσον όλίγον ήσαν δειλοί, άρκαι ν' άναφέρωμεν διε, εις την Όλυμπίαν οῦτε έκισσι Ζώνες όπήρχαν, μολοντοί οι άγώνες έτελούντο επί πλείστον αιώ-νας και ήγωνισθών, έννοείται, εις αυτούς μυριά-δες έλαι άγωνιστών.

Κατόπιν τούτων, όφελομεν να υποθέσωμεν διε οι όκτω έκείνοι πυγμάχοι δεν άπέφυγαν τόν άγώνα, βλέποντες την υπερίσχη των άντιπαλόν, άλλ' έδίτι προσεκρούσαν πράγματι εις σθερά έμπεδία, τα όποια δεν τους έπέτρεψαν να κατέβλουν εις την κοι-νίστραν.

Όπωσδήποτε ή κλήρωσις ήρχισε και οι δεκά υπολειφθέντες άγωνισταί κατενεμήθησαν εις πάντες Ξεύγη.

Το πλήθος έπείριμεν μετ' άγωνίας ν' άκούσχη τά όνόματα των έκείνων και του Κρατίτου έκφωνο-μένα μετ'.

— Τώρα θα έδωμεν, έλεγαν, αν ή τύχη έχη έφελκούς.

Έν τούτοις, ή τύχη δεν ήνώσχη την έπιθυμίαν του λαού, διότι οι δύο νεανία ήνώθησαν διά του κλήρου μετ' άλλων άγωνιστών.

*

Το γεγονός τοῦτο έδημιούργησεν άπ' έκείνης της στιγμής πολλές άπορίας και συζητήσεις.

— Άν, έλεγαν, ο Κλέων ήττηθή εν τώ μεταξύ, πώς θα συναγωνισθή με τον Κρατίδον ;

— Καί αν ο Κρατίδος ήττηθή από άλλον, έκτός του Κλέωνος ;

— Καί αν σμερή κανέν άπόρροπον εις τόν ένα εκ των δύο κατά την έσπλίζιν του άγώνος ;

— Καί αν κατεπνιγθών εκ της διαρκείας αυτών ;

— Καί αν εις μέν τόν ένα τυχόν άσθενεία κατί-παλο, εις δε τόν άλλον ισχυροί ;

Αί συζητήσεις αυτές, γενικευθέντα τοσοῦτον απερόφρησαν το ένδιαφέρον του κοινού, ώστε το μεγαλύτερον μέρος του πλήθους δεν παρηκολού-θησε τους άρχοντας των άγώνων εις τόν ίπποδρόμον, όπου έγένετο ο χωρισμός των ίππων από των πό-λων (άναλόγως προς τόν χωρισμόν άνδρών και παι-δών), και ή κατάταξις αυτών εις τας σειράς των ίπποδρόμων.

Διά της τελετής ταύτης έτελείωνεν ή πρώτη ήμέρα των άγώνων, ή όποία, ως είδεν ο άναγνώ-στης, άπερρώτο μόνον εις τας θρησκευτικές έορ-τάς, την έρκωμοσίαν και την κατάταξιν των άγω-νιστών.

Οι τελευταίοι οῦτοι, συνοδευόμενοι υπό του γυ-

μναστήρχου των, καθυρθνήθησαν εις τους παρά το Γυμνάσιον οίκους των, έφθ οι Έλληνοδίκαι μετέ-βαιναν εις την Ήλιν και το πλήθος διεκύνετο εις τας σκηνάς και τους ναούς της Όλυμπίας.

Έξωθι του ίπποδρόμου ο Δαρμόζενος άπεχωρί-σθη διακρύων του υιού του.

Κρατών αυτών εις άμφοτέρους τους βραχίονας, άνέστεινε το βλέμμα προς τόν έγγυς υφόμενον ναόν του Διός και ήγλήθη, με όλην της ψυχής του την δύναμιν, υπέρ της νίκης του.

*

Τόν Δαρμόζενον απερχόμενον εις την σκηνήν του συνώδευεν ο πιστός του γέρον Έσνοκράτης.

Έβδίζαν ταχέως.

Άλλά μεθ' όλην του βαδισμίκτος την ταχύτητα, έπρόφηναν ο Συρακούσιος ν' άκούση τους χλευσ-μούς των διαβωτών, όσοι τον άνεγνώρίζαν, και τὰ περί αυτού σόγια έκείνων, οι όποιοι δεν τόν είχαν ύδει ποτέ.

Είς όλην την Όλυμπίαν έκυκλοφόρει ήδη το όνομά του.

Οι παρσευθέντες εις την τελετήν άφηγόντο εις τας γυναίκας και τας θυγατέρας των το πρό του Όρκίου Λίος έπεισίδιον, και εις τας άφηγήσεις των συνώδευαν το όνομα του Δαρμόζενου με ύδρας και άράς και πλήρεις μίσους χαρακτηρησμούς.

Ο Συρακούσιος, διαρχόμενος με ταπεινήν την κεφαλήν, ήκουε τους λόγους τούτους και έθικνε τὰ χαίλην εξ άπαισιίας και προσεπαθεί, αυτός ο περιδότης άλλους και άκαμτος πυγμάχος, να πνίγη τὰ δάκρυα, τὰ όποια του ήρχοντο συνεχώς εις τους όφθαλμούς.

Ο γέρον συνοδός του άναστέναζε και εσιώπη.

Ποία πλέον γλώσσα ανθρώπου εβρίσκε παρηγορία διά τοιαῦτα παθήματα ;

— Ένίοτε ήκουον όπισθεν αυτών τας λέξεις :

— Ίβου αὐτός... αὐτός είνε... — Καί δεν αίσχυνεται να έξέρχεται της σκη-νής του ;

— Ό ! Όσοι ! έλεγαν αι γυναίκες, τιμωρήσαστε τόν άποτρόπαιον.

Ο Λαμύζενος τὰ ήκουε και έσυρε συγχισμένος το βήμα του και το έτάχυνεν όσον ήτόναι, και έλεγεν από καρπού εις καρπόν προς τόν Έσνοκράτην :

— Ξεπύθε, καλέ μου φίλε, διότι αι λέξεις των με θανατώνουν.

— Έλπίζε εις τοδε δικαίους Θεούς, άπήνησες μίαν φοράν ο γέρον. Άν

Ἄλλαι δὲ καὶ νῆες ἐισέλθοντες εἰς τὴν μακρινήν. Ὁ λοιπὸν, ὅπου τὰ πλοῖα, μετὰ μικρὰν ἀνάπαυσιν, ἐπιστρέφουσιν πάλιν ἀθρόα, πληροῦντα τὴν ἑρῶν Ἀλ-
τιν βορέων καὶ ζυφί.
Ἀλλὰ μὲς ἐνδιαφέρει τάχα ὁ θέριος καὶ ἡ φαι-
δρὸς ἀνέριον ἀνθρώπων, οἱ ὅποιοι ἤλθαν εἰς
τὴν Ὀλυμπίαν διὰ τὰ προσκυνήσουσιν, νὰ συγκλη-
θῶν, νὰ χαρῶνται.

Πῶς δὲ προσέειπεν εἰς αὐτοὺς, καθ' ἣν στιγμὴν
ὁ Κρατίνος, εἰσερχόμενος εἰς τὸν θάλαμον του,
ἤκουσε τὸν φύλακα νὰ τοῦ λέγῃ:

— Αὐθέντα, εἰς νεανίας γνώριμός σου ἔφυγε πρὸ
ὀλίγου καὶ μοῦ ἀφῆκε μίαν παραγγελίαν διὰ σέ.

— Ἀς σπεύσωμεν λοιπὸν εἰς τὸν οἶκον τῶν ἀγωνι-
στῶν νὰ ἴδωμεν τί συνέβη εἰς τὸν ἀτυχῆ μας ἥρωα.

— Δὲν σοῦ εἶπε τ' ὄνομά του; ἤρωτηςεν οὗτος.

— Ἀντίνοος.

— Ἦλθεν δ' Ἀντίνοος; Καὶ τί ζητεῖ πλέον παρ'
ἑμοῦ; ἤρωτηςεν τὸν φύλακα.

— Οὐχί, λέγεις θέλει νὰ σοῦ εἴπῃ. Ἄν ἔχῃς
διάθεσιν νὰ τὸν ἀκούσῃς, δύναμαι νὰ τὸν καλέσω.

— Περιμένε: ἔδω.

— Μετέβη ὅπως γεματὸς εἰς τὴν Ἥλιδα καὶ
μοῦ εἶπε πῶς δύναμαι νὰ τὸν εἰδωποίσω.

Ὁ Κρατίνος ἐσκέφθη:

«Ὅτε εἰσπέρει, οὕτε ἀνδρὶκὸν εἶναι νὰ τὸν ἀρ-
νηθῶ».

— Εἰδοποιήσας τὸν ὅτι τὸν περιμένω, εἶπε πρὸς
τὸν γέροντα.

Ὁ φύλαξ ἀπεκρίνθη διὰ νὰ σταλῇ τὸ μήνυμα
εἰς τὸν Ἀντίνοον, ὃ δὲ Κρατίνος, ἀποδελῶν χλα-
μίδα, ἱμάτιον καὶ χιτῶνα, ἐξηπλώθη ἐπὶ τοῦ βυλ-
του ἀνακλινέντου, ὅπως ἀναπαυθῇ ἐκ τοῦ καμάτου
τῆς πρωίας.

Τὴν ἡμέραν ἐκεῖνην οἱ ἀγωνισταὶ ἐγευματίσθη
κατ' ἑξῆς.

Ὅπως τηρηθῇ δὲ ἡ καινισμένη διαίτα, τοὺς
προσέφεραν ὅλην κρέας, τυρὸν καὶ ἀβύθλους
καρπούς, ἄνευ οἴνου.

Ἐλκεν ἥδη περῶντες τὸ γεῦμά του καὶ ἐβρί-
σκετο πάντοτε μόνος, διότι καὶ αὐτοὶ οἱ σύντροφοί
του εἶχαν ἀνάγκην ἀναπαύσεως, καταπονηθέντες
ὑπὸ τοῦ καύσαντος ὁπότε ἦκουσε βήματα ἀνθρώ-
που προσερχομένου, καὶ ὑπερβείας εἶδε τὸν Ἀν-
τίνοον.

— Αὐθέντα μου, εἶπεν ὁ νεανίας ὁκρὸς καὶ αὐ-
τὸς ἐκ τῶν συγκληθέντων καὶ διατακτικῶς εἰς τὰς
ἐκκρήσεις του, σὲ ἀπαρχολοῦ, ἐνῷ ἴσως θὰ ἤθελες
ν' ἀναπαυθῇς.

— Γνωρίζεις, κακὸν παιδίον, ὅτι ἡ παρουσία σου
μοῦ εἶναι πάντοτε ποθητή, ὅτι δῆποτε καὶ ἀν' μοῦ
ἀφαιρῶ.

— Αὐτὴν τὴν φοράν δὲν ἐλπίζω νὰ σοῦ ἀφαι-
ρέσω τίποτε.

— Φέρεις μηνύματα πάλιν;

— Τῆς Αὐγῆς, αὐθέντα μου.

— Ἄλ' οὐκ ἔστι;

— Ἄν θέλῃς τὸ αὐθέντη μου, τὰ καταπίνω καὶ
ἀπέχκομαι εἰς τὴν στιγμὴν.

— Πινηρέ, ὁμῆλεις τοιουτοτρόπως, ἀφοῦ μοῦ
ἡρέμισες πρῶτον τὴν περιέργειαν.

— Διὰ τὴν Συρακουσίαν θέλω νὰ σοῦ ὁμιλήσω,
αὐθέντα, ἡ μάλλον ἐκ μέρους αὐτῆς.

— Ἀλλὰ χθὲς ἀκόμη ἐχρησίσθημεν εἰς τὸν ναὸν
τοῦ Διὸς, μετὰ τὴν ἀποδείξιν ὑπόσχεσιν νὰ μὴ συναν-
τηθῶμεν ποτε πλέον.

— Μοῦ τὸ εἶπες, ἀλλὰ δὲν πρόκειται οὔτε τώρα
νὰ σοῦ ζητήσῃ συνάντησιν.

— Τί ἄλλο λοιπὸν ἐπιθυμεῖ παρ' ἑμοῦ;

— Νὰ τὴν λησμονήσῃς, αὐθέντα.

— Δὲν σοῦ εἶπε καὶ μετὰ τὸν τρόπον θὰ τὸ κα-
τορθώσω;

Ὁ Ἀντίνοος ἔλαθεν ὕψος σοφιστῶν.

— Χθὲς, αὐθέντα μου, ἐπανάλαβε, μόλις ἀπὸ τοῦ
ναοῦ μετέβημεν εἰς τὴν σκηνήν, εἶδα εἰς τὴν κόρην
μὴν αἰφνιδίον καὶ ἀλλόκοτον μεταβολήν, ἡ ὅποια,
μὲ κατέπληξεν. Ἦ μορφὴ ἔχουσα τὴν εἰς τὸν ναὸν
τοῦ Διὸς, μετὰ τὴν ἀποδείξιν ὑπόσχεσιν νὰ μὴ συναν-
τηθῶμεν ποτε πλέον.

— Μοῦ τὸ εἶπες, ἀλλὰ δὲν πρόκειται οὔτε τώρα
νὰ σοῦ ζητήσῃ συνάντησιν.

— Τί ἄλλο λοιπὸν ἐπιθυμεῖ παρ' ἑμοῦ;

— Νὰ τὴν λησμονήσῃς, αὐθέντα.

— Δὲν σοῦ εἶπε καὶ μετὰ τὸν τρόπον θὰ τὸ κα-
τορθώσω;

Ὁ Ἀντίνοος ἔλαθεν ὕψος σοφιστῶν.

— Χθὲς, αὐθέντα μου, ἐπανάλαβε, μόλις ἀπὸ τοῦ
ναοῦ μετέβημεν εἰς τὴν σκηνήν, εἶδα εἰς τὴν κόρην
μὴν αἰφνιδίον καὶ ἀλλόκοτον μεταβολήν, ἡ ὅποια,
μὲ κατέπληξεν. Ἦ μορφὴ ἔχουσα τὴν εἰς τὸν ναὸν
τοῦ Διὸς, μετὰ τὴν ἀποδείξιν ὑπόσχεσιν νὰ μὴ συναν-
τηθῶμεν ποτε πλέον.

— Μοῦ τὸ εἶπες, ἀλλὰ δὲν πρόκειται οὔτε τώρα
νὰ σοῦ ζητήσῃ συνάντησιν.

— Τί ἄλλο λοιπὸν ἐπιθυμεῖ παρ' ἑμοῦ;

— Νὰ τὴν λησμονήσῃς, αὐθέντα.

— Δὲν σοῦ εἶπε καὶ μετὰ τὸν τρόπον θὰ τὸ κα-
τορθώσω;

Ὁ Ἀντίνοος ἔλαθεν ὕψος σοφιστῶν.

— Χθὲς, αὐθέντα μου, ἐπανάλαβε, μόλις ἀπὸ τοῦ
ναοῦ μετέβημεν εἰς τὴν σκηνήν, εἶδα εἰς τὴν κόρην
μὴν αἰφνιδίον καὶ ἀλλόκοτον μεταβολήν, ἡ ὅποια,
μὲ κατέπληξεν. Ἦ μορφὴ ἔχουσα τὴν εἰς τὸν ναὸν
τοῦ Διὸς, μετὰ τὴν ἀποδείξιν ὑπόσχεσιν νὰ μὴ συναν-
τηθῶμεν ποτε πλέον.

— Μοῦ τὸ εἶπες, ἀλλὰ δὲν πρόκειται οὔτε τώρα
νὰ σοῦ ζητήσῃ συνάντησιν.

— Τί ἄλλο λοιπὸν ἐπιθυμεῖ παρ' ἑμοῦ;

— Νὰ τὴν λησμονήσῃς, αὐθέντα.

— Δὲν σοῦ εἶπε καὶ μετὰ τὸν τρόπον θὰ τὸ κα-
τορθώσω;

Ὁ Ἀντίνοος ἔλαθεν ὕψος σοφιστῶν.

— Χθὲς, αὐθέντα μου, ἐπανάλαβε, μόλις ἀπὸ τοῦ
ναοῦ μετέβημεν εἰς τὴν σκηνήν, εἶδα εἰς τὴν κόρην
μὴν αἰφνιδίον καὶ ἀλλόκοτον μεταβολήν, ἡ ὅποια,
μὲ κατέπληξεν. Ἦ μορφὴ ἔχουσα τὴν εἰς τὸν ναὸν
τοῦ Διὸς, μετὰ τὴν ἀποδείξιν ὑπόσχεσιν νὰ μὴ συναν-
τηθῶμεν ποτε πλέον.

— Μοῦ τὸ εἶπες, ἀλλὰ δὲν πρόκειται οὔτε τώρα
νὰ σοῦ ζητήσῃ συνάντησιν.

— Τί ἄλλο λοιπὸν ἐπιθυμεῖ παρ' ἑμοῦ;

— Νὰ τὴν λησμονήσῃς, αὐθέντα.

— Δὲν σοῦ εἶπε καὶ μετὰ τὸν τρόπον θὰ τὸ κα-
τορθώσω;

Ὁ Ἀντίνοος ἔλαθεν ὕψος σοφιστῶν.

— Χθὲς, αὐθέντα μου, ἐπανάλαβε, μόλις ἀπὸ τοῦ
ναοῦ μετέβημεν εἰς τὴν σκηνήν, εἶδα εἰς τὴν κόρην
μὴν αἰφνιδίον καὶ ἀλλόκοτον μεταβολήν, ἡ ὅποια,
μὲ κατέπληξεν. Ἦ μορφὴ ἔχουσα τὴν εἰς τὸν ναὸν
τοῦ Διὸς, μετὰ τὴν ἀποδείξιν ὑπόσχεσιν νὰ μὴ συναν-
τηθῶμεν ποτε πλέον.

— Μοῦ τὸ εἶπες, ἀλλὰ δὲν πρόκειται οὔτε τώρα
νὰ σοῦ ζητήσῃ συνάντησιν.

οἱ ἄλλοι, ἤρσαν νὰ με καταδιώκουν παράδοξοι σκέ-
ψεις. Μὲ ποῖον δικαίωμα, ἀνακρίνομαι, ἀγαπῶ ἐγώ
τὸν Κρατίνον, ἀφοῦ θεοὶ καὶ ἄνθρωποι θὰ κατα-
ραστοῦν τὸν ἐρωτῶντα μου;

Ὁ Κρατίνος ἠγέρθη τὸν ἀνακλινέντου, προσέβλε-
ψεν αὐστηρῶς τὸν Ἀντίνοον καὶ εἶπε μετὰ τόνον
βαθύν:

— Τὰ εἶπες αὐτὰ ἡ Αὐγὴ;

— Περιμένε, αὐθέντα, δὲν ἐτελείωσα ἀκόμη.

— Σοῦ εἶπε καὶ ἄλλα; ἤρωτηςεν ὁ Κρατίνος.

— Ἄν θέλῃς, δύνασαι νὰ τ' ἀκούσῃς.

Οἱ λόγοι τῆς Αὐγῆς ἤλθαν τότε εἰς τὴν νύκ-
την του.

«Μήπως, ἐσκέφθη, τὸ παθὼν αὐτὸ ψευδολογεῖ,
χρησιμοποιῶν ὡς ὄργανον τῆς Αὐγῆς;

— Περιμένω νὰ ἴδω ποῦ θὰ καταλήξῃς.

— Τότε φθάνω ἀμέσως εἰς τὸ τέλος. Ἦ Συρα-
κουσία σὲ θεωρεῖ ἀπληλαγμένον πόσης ὑποκρίσεως
λησμονῆς τὰς ὑποσχέσεις σου, σὲ λυεῖ τὸν ὅρκον
σου καὶ σὲ ἀφίνει ἐλευθέρον εἰς τὴν ἀγάπην, ὅπως
ἐλευθέρω θέλει νὰ ᾄδῃ καὶ αὐτὴ.

Ὁ Κρατίνος συνωφρύνθη.

Προσέβλεπε νὰ ἐννοήσῃ τί συμφορὰ εἶχεν ἡ Αὐ-
γία διδούσα τοιοῦτον ὁρμήον εἰς τὴν ραδιουργίαν
τῆς.

«Ποῦν ἀρὰ γὰρ εἶναι τὸ σχέδιόν τῆς; πρῆπει
νὰ τὸ ἐννοήσω».

— Τίποτε ἄλλο; ἤρωτηςεν τὸν Ἀντίνοον.

— Τὸς χαίρεται μόνον, αὐθέντα.

— Στάσου μίαν στιγμὴν. Θέλω νὰ σοῦ ἐξηγήσῃς
ὅσα εἶπες.

— Ἄλλ' ἦσαν σφαίρες οἱ λόγοι μου καὶ τοὺς με-
τέφερα ἀκρίτως ὅπως τοὺς ἤκουσα.

— Πῶς ἐξηγεῖς σὺ μίαν τοιαύτην μεταβολήν;

— Αἱ γυναῖκες, αὐθέντα, καθὼς ἀκούω νὰ λέ-
γουν, δὲν εἶναι ἄξιαι πολλῆς ἐμπιστοσύνης. Καὶ ἂν
καμμία ἀπεθάνῃ ἐξ ἑρωτος, ἀρκεῖ νὰ νικήσῃ ὅτι ὁ
νεκροθάπτης τῆς εἶναι ὁρατός, διὰ τ' ἀναστήθῃ καὶ
λησμονήσῃ τὸν πρῶτον ἐραστὴν τῆς.

— Λέγεις ἀνοήτως, μικρὲ μου. Ὁμίλησε καθι-
ρώτερα, διότι ἔχω ὑποψίαν ὅτι πρὸς σπαθὲς νὰ καί
ἔγῃ μαζὺ μου.

— Αὐθέντα μου, εἶσαι πολὺ κακὸς αὐτὴν τῇ-
στιγμῇ πρὸς τὸν ταλαίπωρον Ἀντίνοον. Θέλω νὰ
εἰπῶ, ὅτι ὁ ἔρωας μὴδὲ κόρης εἶναι πολὺ εὐθραστον
πράγμα. Τάχα δὲν δύναμαι νὰ ὑποθέσω, ὅτι ἡ Αὐγὴ
εἶδε κανένα ἄλλον νεανίαν, ἀπὸ τὸ πλῆθος ποῦ ἔχει
σωρευθῇ ἐδῶ, καὶ συνεκινήθη καὶ ἤρχισεν νὰ λη-
σμονῇ τὸ πάθος τῆς; Ποῦς μοῦ ἐγγυάται, ὅτι αὐ-
τὴν τὴν στιγμὴν ἡ Συρακουσία, δὲν συνομιλεῖ τρυ-
φεῶς μετὰ κανένα ὁρατὸν ἔξωτον;

— Τὴν ὑβρίζεις, ἀχάριστε.

— Εἰμαι μικρὸς, αὐθέντα μου, ἀλλ' ἐπεὶ δὴ ἦμουν
δόλος, ἀπέκτινα πεῖραν ἡλικιωμένου ἀνδρός εἰς
τὸ ζήτημα αὐτό.

— Τί θέλεις πάλιν νὰ εἰπῇς;

— Ἐχρησιμοῦσα πολλὰς ὥς βοηθὸς ἐραστῶν
καὶ, μετὰ τὴν ἀπειρίαν, ἀνελθὼν ὅτι ἐπὶ
τὸν δέκα ἀγαπημένων, οἱ ὅντων ἡπάτων ἀλλήλων.

— Καὶ συμπεριλαμβανέας τὴν Αὐγὴν μετὰ
αὐτὴν;

— Δὲν ἐξέλεον καὶ μὴν γυναικῶν. Ἦ Αὐγὴ σὲ

ἤγαπα πραγματικῶς. Ἀλλὰ ποῖος γνωρίζει; ἴσως
ἔκαμε καμμίαν ἀτυχὴ συνάντησιν, ἡ μάλλον εὐτυχί-
τως εἶδε κανένα, ὁ ὅποιος τὴν συνεκίνησε περισ-
σότερον, κουρασμένην δὲ ἀπὸ τὴν νόστον τῆς καὶ
ἐποχρεωμένην νὰ σὲ λησμονήσῃ, τίς οἶδεν, ἴσως
ἐξήγησεν εἰς τὴν ἀγαλὴν ἐκεῖνον τὴν ὑπαρξίαν
τῆς.

Ὁ Κρατίνος ἐπινέυστο.

Ἀλλὰ ταχέως ἐσκέφθη.

«Αὐτὸν τὸν οὐκ οἶδον τῆς. Τὴν ζηλοτυπία θέλει
νὰ μοῦ ἐρεθίσῃ καὶ καταφεύγει εἰς τὰ ἄκρα, ἀφοῦ
δὲν εὐρίσκει ἄλλον τρόπον».

— Σοῦ τὰ εἶπε λοιπὸν αὐτὰ ἡ Αὐγὴ; ἤρωτηςεν
βραδέως, τονίζων τὰς λέξεις του.

— Ἦ Αὐγὴ, αὐθέντα μου.

— Ἐγὼ, καλῶς, εἶπέ τῆς, ὅτι εἰμαι πρόθυμος
νὰ ἐκτελέσω καὶ τὴν τελευταίαν αὐτὴν ἐπιθυμίαν
τῆς.

(Ἀκολουθεῖ)

ΟΛΟΙ
ΚΑΠΝΙΖΕΤΕ
ΒΕΛΙΤΣΑ

ΔΙΑ ΤΟΥΣ ΚΑΠΝΙΣΤΑΣ

Τὸ καπνεμπορεῖον Φυτανο-
πούλου καὶ Πέροισ, ὁδὸς Στα-
δίου 10, παρέλαβε τὰ τῆς νέας
ἐσοδείας κατὰ Βελίτσης.
Ὅλα ἀρίστης καὶ ἐξαιρετικῆς
ποιότητος.

Καπνίσσατε ὅλοι πρὸς δο-
κιμήν διὰ νὰ καταλάβετε τί
καπνὸ φουμάρετε.

ΟΛΟΙ — ΚΑΠΝΙΣΑΤΕ — ΟΛΟΙ
ΒΕΛΙΤΣΑ

ΔΙΑ ΤΑΣ ΕΟΡΤΑΣ

Βούτρυα γνήσια γάλακτος παρελήφθησαν
καὶ πωλοῦνται εἰς τιμὰς ἐκτὸς συναγωνισμοῦ
ἡμέραν τῶν ἐορτῶν ἐν τῇ Κεντρικῇ Ἀποθήκῃ
Δημητρίου Κωτίκα, ὁδὸς Εὐρυπιδίου 22.

ΛΑΧΕΙΟΝ
ΤΟΥ ΕΘΝΙΚΟΥ ΣΤΟΛΟΥ ΚΑΙ ΤΩΝ ΑΡΧΑΙΟΤΗΤΩΝ
ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Κλήρωσις 31^{ης} Δεκεμβρίου 1908

ΜΙΑ ΔΡΑΧΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΓΡΑΜΜΑΤΙΟΥ ΔΙΑ ΜΙΑΝ ΚΑΠΡΩΣΙΝ

ΚΕΡΑΝ ΕΚΑΣΤΗΣ ΚΑΠΡΗΣ 12

1	Μεγά	κέρδος	ἐκ	δραχμῶν	100,000
1	Κέρδος		ἐκ	δραχμῶν	25,000
1	Κέρδος		ἐκ	δραχμῶν	10,000
3	Κέρδος		ἐκ	δραχμῶν	5,000
5	Κέρδος		ἐκ	δραχμῶν	1,000
411	Κέρδος		ἐκ	δραχμῶν	100
378	Κέρδος		ἐκ	δραχμῶν	50
1000	ἐν	ὅλῳ	Κέρδος	ἀξίας	δραχμῶν
					225,000

Γραμμάτια πωλοῦνται: Εἰς τὰ δημόσια ταμεῖα καὶ λοιπὰς δημοσίας Ἀρχάς, εἰς τὰ
Τραπεζίας, εἰς τοὺς σταθμίους καὶ στασιόχους τῶν σιδηροδρόμων, τοὺς διαχειριστὰς τῶν
μονοπωλίων καὶ τὰ πρακτορεῖα τῶν ἐφημερίδων πρὸς δραχμὴν μίαν ἑκάστον γραμματίον,
ἰσχύον διὰ μίαν ἐκ τῶν δύο τελευταίων κληρώσεων.

Διὰ πόσον πληροφάνει ἡ ζήτησις γραμματίων ἀπενθυνηθέντων εἰς τὸ Γραφεῖον τοῦ Ἐθνι-
κοῦ Στόλου καὶ τῶν Ἀρχαιοτήτων, Ὑπουργεῖον Οἰκονομικῶν, εἰς Ἀθήνας.

Ὁ Διευθύνων Τμηματάρχης
Γ. Ν. ΚΟΦΙΝΑΣ

JONAS HALLGRIMSON Η ΜΕΛΙΣΣΑ ΚΑΙ ΤΟ ΛΟΥΛΟΥΔΙ

(Ισλανδικὸ διήγημα)

(Ὁ Jonas Hallgrimson εἶναι πολὺ θαυμαστὸς
συγγραφεὺς εἰς τὴν ἰσλανδικήν.
ἔχει γούρη ποιήματα, διηγήματα καὶ δρά-
ματα ἀπὸ τὰ καλλίτερα τῆς Νεωτέρας Ἰσ-
λανδικῆς φιλολογίας. Ἐκεῖνο ποῦ διακρίνεται
πάντοτε διὰ τὸν τὰ ἔργα εἶναι ἡ θροῦν μὴδὲ
ἀφελούς πλοκῆς ἀπάνω σὲ μίαν βᾶσιν
ὕψηλης φιλοσοφίας. Σ. Μ.)

Στὴν κορφάλα ἐνὸς δένδρου εἶχε τὴν φωλιὰ
τῆς μὴ μέλισσα. Λίγο μακρότερα ἦταν φυτω-
μένο ἓνα μικρὸ λουλούδι.

Ἡ μέλισσα εἶχε ἀποκτήσῃ τὴν πέτρα τῆς ζωῆς.
Μία φορά, ὅταν ἦταν νέα καὶ ὥραια, εἶχε νοιώσῃ
τῆς χάρις καὶ τῆς γλῆκας ποῦ ἔχει μέσα τῆς ἡ
φύσις; Ἄλλ' ἐκεῖνον τὸν καιρὸν δὲν ἔβλεπε στὰ
ὄναρά τῆς ἄλλο τίποτα ἀπὸ τὸ καλοκαίρι καὶ τὸν
ἥλιο. Τώρα ἐμεγάλωσε στὰ χρόνια ἤξερε
καλὰ τί ἀξίαν ἔχει ὁ κόσμος, καὶ ἡ μόνη στιγμὴ,
ποῦ νοιώθει τὴν χαρὰ μέσα τῆς ψυχῆς τῆς, εἶναι
ὅταν ἐξαγοστῇ σὺν καλῇ μητέρα ἀπάνω ἀπὸ τὰ
παῖδάκια τῆς. Δὲν ἔχει πεῖν καμμία ἄλλη σκέψι,
καμμία φροντίδα, παρὰ νὰ μαζεύῃ γι' αὐτὰ κερὶ
καὶ μέλι.

Τὸ μικρὸ λουλούδι μόλις εἶχε γεννηθῇ ἀνοίξε
τὰ πέταλά του τὴν ἀγῆ, καὶ μάλιστα τὴ στιγμὴν
ποῦ ἔβγαινε ἀπὸ τῆς θάλασσας ὁ ἥλιος δὲν ἤξερε
ἀκόμη τὸ βράδυ καὶ τὴ νύκτα. Ἀκόμη ὅλα γύρω
του ποῦ φαίνονταν ὁμοιομορφία καὶ περισσώτερο
ἀπὸ ὅλα τὸ ὅστρο τῆς ἡμέρας, ποῦ τὸ ἐγγίμει
ἀπὸ γάδια, ποῦ εἶχαν τὴν ἰδίαν γλῶσσα μ' ἐκεῖνα
ποῦ ἔπαιρνε ἓνα μικρὸ παιδίον, πόρα κάτω κοι-
μισμένη. Τὸ μικρὸ λουλούδι ζεσταίνονταν ἀπὸ τῆς
ἀκτίνες τοῦ ἡλίου καὶ νόμιζε πῶς πάντα σ' ὅλην
τὴν τὴν ἰδίαν χαρὰ δὲν νοιώθῃ μέσα του
καὶ τῆς ἰδίας ὁμοιομορφίας δὲ βλέπῃ γύρω του.

Ἡ μέλισσα βγήκε ἔξω ἀπὸ τὴν φωλιὰ τῆς γιὰ
νὰ κυττάξῃ τὸν καιρὸ.</

ΑΠΟ ΤΗΝ ΚΙΝΗΣΙΝ ΚΑΙ ΤΗΝ ΖΩΗΝ

ΟΘΩΜΑΝΙΣ ΤΗΣ ΑΣΙΑΤ. ΤΟΥΡΚΙΑΣ
(Εστάλη υπό τοῦ κ. Μ. Χ. Τσαγκαλίου ἐξ Ἀμστέρν).

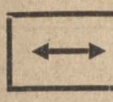

ΜΟΥΣΙΚΟΣ ΤΗΣ ΜΙΚΡΑΣ ΑΣΙΑΣ
(Εστάλη υπό τοῦ «Βοσπ. ῥίτου» ἐκ Πατρῶν).

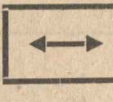

ΠΡΟΣ ΕΞΑΠΑΩΣΙΝ ΤΟΥ ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΤΥΠΟΥ ΑΝΑ ΤΗΝ ΑΙΓΥΠΤΟΝ
Βασίλειος Τσαγγάρης — Εὐριπίδης Ἀναστασιάδης — Χρήστος Τσιλιάνης

«Ο γνωστός ἐνταῦθα ἐκδότης καὶ πράκτωρ τῶν ἐφημερίδων κ. Βασίλειος Κ. Τσαγγάρης, ἀδελφὸς τοῦ κ. Σπυρ. Τσαγγάρη, εἶχε μεταβῆ εἰς Αἴγυπτον πρὸς ἀναδιοργάνωσιν τῶν ἐκεῖ ὑποπρακτορείων τῶν ἐλληνικῶν ἐφημερίδων καὶ ἐξάπλωσιν τοῦ ἐλληνικοῦ τυποῦ. Εἰς μίαν ἐκδρομὴν του εἰς τὰς Πυραμίδας τοῦ Καίρου ἐφωτογραφήθη ἐν τῇ ἀνωτέρῳ συμπλέγματι. Πρῶτος ἐν τῇ εἰκόνι εἶνε ὁ κ. Βασίλειος Τσαγγάρης, εἰς τὸ μέσον ὁ κ. Εὐριπίδης Ἀναστασιάδης φιλόπατρις ὁμογενής, λογογράφος, ἐκ τῶν ἀνωτάτων ὑπαλλήλων τοῦ μεγάλου ἐν Καίρῳ καπνεργοστασίου τοῦ κ. Μ. Μεταγχορῆνου καὶ Σας καὶ τρίτος ὁ κ. Χρ. Τσιλιάνης ὁ δραστήριος καὶ προοδευτικὸς πράκτωρ τῶν ἐλλ. ἐφημερίδων ἐν Καίρῳ.

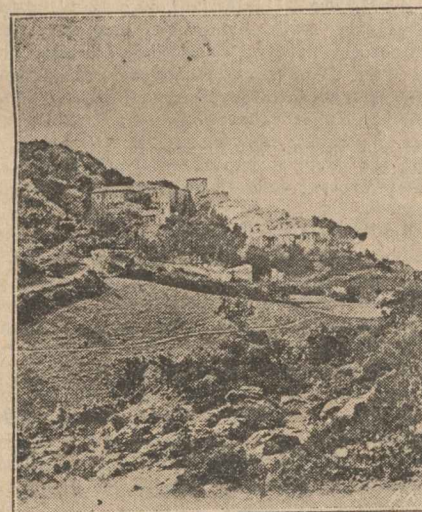

ΑΠΟ ΤΗΝ ΤΟΥΡΚΙΑΝ

ΚΩΝ/ΠΟΛΙΣ.— Ἡ ἐπιτροπὴ πρὸς ἐκλογὴν τῶν Βουλευτῶν, εἰς τὸ νέον μέγαρον τοῦ Ταχυδρομείου.
Εἰς τὸ κέντρον ἡ κάπη. Ἀριστερὰ ὁ νομάρχης Κων/πόλεως. Δεξιὰ ὁ ἀντιπρόσωπος τοῦ Σουλταναλίου καὶ κατὰ τὴν ἀριστερὰν οἱ ἀντιπρόσωποι τῶν ἐξ Πατριαρχῶν, κατὰ σειράν 1) Ἑλλήνων Ὁρθόδοξων, 2) Ἀρμενίων Ὁρθόδοξων, 3) Ἀρμεν. καθολικῶν, 4) Βουλγάρων, 5) Χαλδαίων, 6) Συρίας. Κατὰ τὴν δεξιὰν ὁ ἀντιπρόσωπος τοῦ Ἀρχιεραβίνου, καὶ εἰς τὴν ἄλλην π.εὐρὰν ἡ ἐξελεγκτικὴ ἐπιτροπὴ.

ΑΝΑ ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

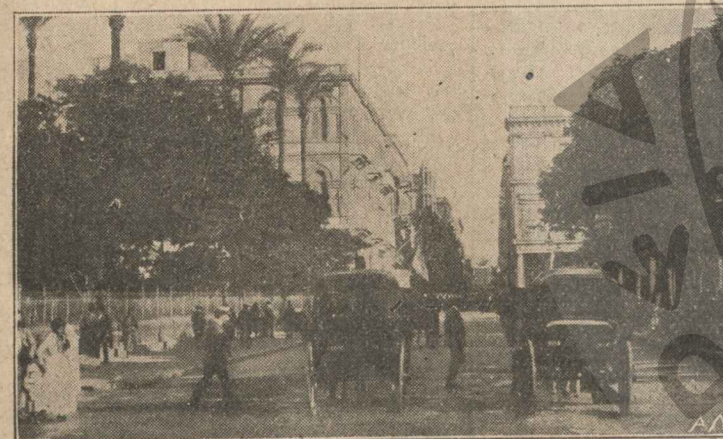

ΚΥΜΗ.— Ἡ Μονὴ τοῦ Σωτήρος.

ΣΥΡΟΣ.— Πανοράμα τοῦ λιμένος.

(Εστάλη υπό τοῦ κ. Ἰωάν. Ροδοπολάκη)

ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑ.— Ἡ ὁδὸς Σερίφ-Πασᾶ.

ΚΑΛΑΜΑΙΑ.— Ἡ ὁδὸς Ἀριστομένους.

(Φωτογρ. κ. Π. Α. Νικολοπούλου)

ΜΙΚΡΑΙ ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΣΕΙΣ

Η ΖΩΗ ΕΙΣ ΤΑΣ ΕΠΑΡΧΙΑΣ

Δημοσιεύονται αι ανταποκρίσεις, αι φθάνουσαι ενωρίτερον και αι περιέχουσαι ολιγότερους στίχους. Αι άρροφσαι πρόσωπα δημοσιεύονται επί πληρωμή, προς 30 λεπτά κατ' αίτιον.

ΑΔΕΣΑΝΑΡΕΙΑ.—Εβλογος είναι η λύπη της ένταλθα παροικίας, καθώς και όλου του έν Αιγύπτω Έλληνισμού, διά την ματαιωθείσαν καθόδον της Α. Β. Γ. του Διαδόχου της Ελλάδος εις Αίγυπτον. Κατ' άσφαλείς πληροφορίες, έματαιώθη όριστική πλέον αυτή.

ΑΡΓΟΣΤΟΛΙΟΝ.—Ευχαρίστως πληροφορούμεθα, ότι συνστάται δικηγορικός σύλλογος έν τή ημετέρη πόλει, την έλκειψιν του όποιου πολλάκις ηθώθησαν οι κ. κ. Διηγόροι.—Τήν προπαραβούσαν Κυριακήν έγινοντο τά εγκαίνια του «Αι-Δάφ», πολυτελούς καφεχαροπλαστικής εξαμιλλών των καλλιτέρων ζαχαροπλαστών των Αθηνών.—Είς τους κύκλους τών δημοδιδασκάλων της νήσου μας ειχαρίστον αίσθησιν προξένησαν τά έν τή Βουλή λεχθέντα παρά του υπουργού κ. Σπύρη, διότι έλπίζουσαν ούτοι, ότι δέ άρρήτ' τό άπτον της καθυστήρησης του μισθού των.

Ανταποκριτής
—Ο άστρολόγος κ. Κ. Ανκράτης έδωκε δύο άπιστημονικές διαλέξεις έν τή αίθυσή της Σχολής των Ατόρων «Περ' ζωικών Μαγνητισμών» και έτέραν άστρολογικήν. Ου σμικρόν γόητρον προσκίτησται τό Πανελλήνιον, άνν τό υποβλήθεν εις την Γαλλικήν Ακαδημίαν σύγγραμμά του «Le mouvement universel» εγκριθή.

—Αι άγλαόμορφοι δεσποινίδες Όλγα Λοδέρδου, Φραγκοπούλου, Μποζίκη και Βλάχου εις τάς έσπεριζα, ήτις έβήθη παρά της κυρίας Λοδέρδου, εξ όλων και παρσιν κατέβλεξαν διά την άρότητα και ευγένειαν του φέροντος.

ΑΜΙΣΟΣ (Τουρκία).—Μεταξύ των διαφόρων έθνικοτήτων, αίνες διαργάνωσαν υποδοχάς εις βουλευτάς και έλαθον μέρος εις έπισήμους εορτάς διακρίθη μόνον η Έλληνική. Μεταξύ δέ των πολλών δουλευτών, ούτινες από τινος διήλθον ένθεν έν μεταβαίνοντες εις την πρωτεύουσαν, διεκρίθησαν μόνον οι όμογενείς Αριστέλης Βήνη Γεωργαντζόγλου Σμύρνης και δ κ. Ματθαίος Κωφίδης Τραπεζούντος. Αι καθημεριναί υποδοχαί και ή επί τήν άνάγκη των εργασιών της Βουλής μεγάλη εορτή εις αλληλούς πανηγυρίζουσιν πόλιν μεταβάλον επί μίαν έδωμάδα την όρσαν Αμίσου.

Μιλτιάδης Χ. Τσαγκέλογλου
ΑΜΦΙΣΣΑ.—Μετά περισσής μεγαλοπρεπείας εορτάζει προχθές, εορτήν του Αγίου Νικολάου, δ φερώνμος περικλήτης νεύμματος νάος. Της λειτουργίας έχοροτάται δ Σεβασμιώτατος Έπίσκοπος μας κ. Αμφρόσιος.—Ο καιρός άπότομος από χιονώδους μετεωρίται πρόδεκα περίου ήμερών εις βορράν. Αιδιακόντες βορρά περιόουσιν την πόλιν μας, ήτις μετέβαλε τάς όδους της εις πλωτούς ποταμούς. Οι χείμαρροι κατέβασαν άρκετό νερό και συνεπώς δ περιφέρμος έλαχυνε μάς έπιστήθη άρκούντως.—Η χορηγική του έλαχυν πόλης κυμαίνεται από 1,65-170. Η τιμή αυτή φαίνεται άρκετά Ικανοποιητική, δέν υπάρχει δέ φόβος ύψωσης αυτής, καθύ η έλική παρακαταθήκη άνέρχεται έν τή πόλει μας μέχρις 150 χιλ. οκάδων. Σημειώοντες ότι τό ποσόν τουτο έχει περιέλθει εις όλίγα πρόσωπα.

Κ. Α. Γερ.
ΑΙΓΙΟΝ.—Ο καιρός εξακολουθεί να εινε άθλιότατος. Αι όδοι εις σχεδόν άδιέδοτοι έν τού βορβόρου, κεντρικά τε και άπέναντοι δι' ο, κ. Δημαρχε, παρακαλούμεν, να μεριμνήσετε και δι' αυτό, όπως τό όρώμεν μας Αίγιον εινε καί' όλά φιλόκατοι.
—Μετατέθη δ Ιεροκήρυξ μας εις την Έπισκ. Ακαρινάκη και άντ' αυτού άρκείνεται μετ' όλίγης ήμέρας δ της Έπισκ. Ησίας αιδ. Πανάρετος Κοραΐας.
—Είς όσους μού ζητούν, όπως αι ανταποκρίσεις ώς εκτενέστεραι, λέγω ότι δέν δύναμαι να τους ευχαριστήσω, καθόσον δ χώρος δέν τό επιτρέπει.
«Μυροβόλος Άδρας»
ΒΟΛΟΣ.—Απεφασίσθη, όπως ή τή δήμη Παγασών διοργάνωσι βιβλιόληξν του άειμνήστου Ζωσιμά Βορφυρμενίου παραχωρηθή εις τόν Σύλλογον των «Γριών Ίεραρχών».

Χερουβείμ
—Κατέπλευσαν εις τόν λιμένα μας, όπως προμνησθή τροφάς διά τόν έν Σκύφω έκτελούντα γυμνάσιον στόλον μας, τό άντιπροπαικόν «Δόξα».

—Η διδύμων των ασηροδρόμων ήλάντωσε τάς τιμάς των ναύλων, άλλ' ούτως ώστε διά την πόλιν μας άντιωφελείας να επέλθουνμεγαλειότητα. Ο έμπορικός κόσμος εδρίσκειται έν άναστατώσει. Menelie

ΚΗΦΙΣΙΑ.—Ερμηία πλέον εις τό όρώμεν μας πρόσωπον, μή έχομένον ούδ' άλλόν έπισκεπτόν και λόγον του καιρού και ένσκα της υπερτιμής αξίας των εισιτηρίων του σιδηροδρόμου.

—Η καλλιέργεια και άνανέωση τών άνθων του έλασους ήρξάτο γενομένη μετ' έπιμελείας και δραστηριότητος. Εβρίστος καλλιέργειας και έξοραίσεως τά τά παρά την πλατείαν του πλατάνου τμήμα αυτού.—Ανεχώρησαν εις Κέρνινον δ κ. Θεοδ. Κουρούνης, φοιτητής της Νομικής. Άλσημόντος θά

μείνη εις τούς ένταλθα φίλους του, ούτινες τή εύχονται ταχέως επάνδον εις την όρσαν Κηφισίαν, έχοντα ταχέως τά πλήρη ποιήσεως και ρομαντισμού έργα του «Κύματα και έλπίδες», «Μόνωσις» και τό γεμάτο πόνον «Παρεξήγησι και άπάτη» κ.τ.λ. ών την έκδοσιν άνανεμένον.

Κηφισιώτικο άέρι
ΚΑΡΑΪΤΣΑ.—Είς άθλιότατην κατάστασιν εδρίσκειται ήρη δ καιρός ή βροχή κατέβησε την άθλιότητα, εις ήν εδρίσκονται αι περισσότεραι των όδων της πόλεως μας, άν και δ ήμερος προέβη εις την επιβάρυνσιν μερικόν εξ αυτών.

—Η πλατεία μας αούτάς τάς ήμέρας παρουσιάζει αλληλώς θλίβερν έβιν' ούδαμω φαίνεται τό γυναικαίον φύλον, και τουτο ένσκα του καιρού.

—Η άίς Αμαλία Τζαβέλα άντήλλαξε δακτύλιον άρραβόνα μετά του κ. Άν. Τσικνή.

—Η έφεστινή έσοδεία του όνιου ειναι μεγίστη. Σήμερον ή τιμή αυτού κατήλθεν εις 20 λεπτά κατ' όκαίν λιανικώς, χονδρικώς δέ περί τά 12 λεπτά.

ΚΕΡΚΥΡΑ.—Τήν παρασμένη έδωμάδα ήρξας και τό Δημοτικόν έατρον. Ο έφεστινός θιάσος, ως λέγεται, ειναι εις έν τών άρίστον θιάσων της Ιταλίας. Τό πρώτον παιχθέν μελόμεναι ήτο ή «Forza del Destino».

—Ο καιρός, καίτοι βορραρός, ειναι πολύ ώφέλιμος διά τά έλαιόενδρα. Τό Σεβότατον, εορτήν του άγ. Νικολάου, τελέσθη έν τφ ναφ του άγ. Σπυρίδωνος λειτουργία επί τφ εορτή του Αιτοκράτορος της Ρωσίας. Ο ένταλθα Πρόξενος μετά την τελετήν διεβίβασε τηλεγράφημα εις τόν Αιτοκράτορα.

ΚΥΠΑΡΙΣΣΙΑ.—Μεγάλην λύπην προξένησαν ένταλθα ή μετέβησε τό διευθυντόν του έδω τηλεγραφεύον.—Η άίς Μαρία Γαλαξή διακρίθη διευθυντρια του ένταλθα σχολείου τών ήλάνων, ήτις δέ άνέλαβε τά καθήκοντα της άντι της κ.Μ.Γκόφα.

—Τήν μεταπροσεγή Κυριακήν οι μωχάτη του γυμνασίου μας θά δώσουν έρασιτεχνικήν παράστασιν, καί' ήν θά παιχθή ή «Αδύνη».

Ν. Α. Γκουνοίντας
ΚΑΙ' ΙΡΟΝ.—Τήν 4 τρέχοντος, επί ευκαιρία της άνάργεως τών εργασιών της Τουρκικής Βουλής, εορτήσαν 101 κανονοδολομοί έν τού φρουρίου της Ακροπόλεως.—Κατά την εορτήν του Αγ. Νικολάου έβήθη έν ένταλθα δημόσιον Πατριαρχικήν ναφ δοξολογία ύπέρ του Αιτοκράτορος της Ρωσίας και του Πρίγκιπος Νικολάου της Ελλάδος.

Χαρ. Στανναβής
ΛΕΒΑ ΔΕΙΑ.—Αφίχθη και έν τή πόλει μας δ έκ γενετής τυφλός κ. Μηνάς Τραμπακούλοπούλου, περιόουσιν ποιητής, όπως δώση έσπερίαν τινά ύπέρ της Έθν. Αρνήν.—Ένεκα των τελευταίων συνεχών βορών υπερεξέχεισιν δ εις τό μέσον της πόλεως μας διερχόμενος ποταμός Έρκυνης και έπέφερε ζημίας εις τας κατοίκους. Ο καιρός διεστηρήθη επί πολύ βορραρός.—Ο σιδηρόδρομος Πειραιώς-Αρσίου τακτικώς καθυστερεί 2-3 ώρας.

ΔΑΥΡΕΙΟΝ.—Τόρα με τό πρώτο κρύο του χειμόνος ήρξασαν εις τά διάφορα κέντρα αι διασκεδάσεις των καλλιτέρων της κοινωνίας μας οικογενειών.—Τά χοροδιδασκαλεία εδρίσκονται εις μεγάλην κίνησιν, ήτις δέ τό πόν κ. Γ. Παπαεβέρη Δ. Φιλίππου και Σας. Έν τούτοις έμέτος φαίνεται ότι τό Δαυρείον θά ύπερβήη ως προς τάς διασκεδάσεις, ένσκα της κρίσεως εις ήν εδρίσκειται.

Τό Δαυρεϊτικόν Αγαθάκι
ΠΑΤΡΑΙ.—Κατέπλευσαν εις τόν λιμένα μας δύο Αγγλικά θωρηκτά έκ των έκτελούντων γυμνάσιον έν τφ Ασταφ. Προχθές οι δημοδιδασκαλεί συνήλθον εις δεύτεραν σύσκεψιν. Κατ' αυτήν, ή κατά την προηγουμένη σύσκεψιν τών όρουσίων έπιτροπή άνεκοίνωσαν, ότι εφετέλας την άνταίεσσαν αυτή έντολήν. Ανανέωσαν τάς αποφάσεις, ής θά λάβη ή έν Αθήνας Ένωσις των δημοδιδασκάλων, έκ όπως τούτων θά οδηγηθώσι.

—Η πόλις μας κατέχει τό ρεκόρ της λάσπης. Πάσαι σχεδόν αι όδοι καταντούν άδιάδοτοι έν καιρφ βορρή.

Βοοπολίτης
—Τά του δημοτ. Συμβουλίου παραλείπει, ως γνωσθέντα διά τών έφημερίδων.

—Τήν 16 τρέχ. τφ πρωτοβουλία της έπιτροπής των Κυριών έν Χριστφ Αδελφότητος, δοθήσεται έν τή αίθυσή της Φιλαρμονικής μας Καλλιτεχνική χοροσπερί, εις ήν θά λάβωσι μέρος και ή πρωταγωνίστρια του ένταλθα παρειαυμονότος θιάσου κ. Κυδελή Άδριανού, ήτις θά διδάξη μονόπρακτόν τινα κωμωδίαν, και δ λαμπρός ήθοποιός κ. Ν. Παπαγεωργίου, όστις ά' άπαγγελία μολόγον, άμφότεροι ευγενώς προσφερθέντες. Αι εισπράξεις δέ διατεθούν ύπέρ της άπελευθερώσεως των πολιτοκρατομένων. Ελπίζεται πλήρης ή έπιτυχία.

—Αφίκετο εις τήν πρωτεύουσά δ βουλευτής Πατρών και άρχηγός του Ρουρικού κόμματος κ. Λουκάς Ρούφρος Κανακάρης.

—Εξακολουθούν αι βορραί από δέκα ήμερών συνεχώς. Αι όδοι κατέστησαν άδιάδοτοι έκ της λάσπης.

—Μεγάλη θαλασσοταραχή έπεκράτησεν έν τφ κόλπω. Πολλά λέμβοι και πλοία ύπέστησαν διαφόρους ζημίας.

Πατρινός

© ΜΕΤΕΥ ΤΩΝ ΑΝΑΓΝΩΣΤΩΝ ©

ΑΝΟΙΚΤΗ ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

ΠΡΟΣ 25 ΛΕΠΤΑ Ο ΣΤΙΧΟΣ

Ανταλλάσσω κάγιας. Πίσις-Ελπίς-Αγάπη. Κύμη.

Ανταλλάσσω cartes postales. Έαυθιμω καλλονάς.

—Λουίζα Δημητρίου, όδός Γαλακία 28, Κύμη.

Ανταλλάσσω κάγιας. Προιμύ καλλονάς.—Αρσινόη Μαντζαρίδου, όδός Αναστασίου 31, Κύμη.

Ανταλλάσσω κάγιας πανταχόθεν.—Πόπη Εύμορφοπούλου, όδός Κίμωνιόν 7, Κύμη.

Ανταλλάσσω κάγιας. Πίσις. Α. Αίβ. Μεσοοιόγγιον.

Ανταλλάσσω κάγιας-ποσάι.—Καίρια Π. Έλιούλου, όδός Αλεξάνδρου άφθ. 27, Πειραιά.

MELLE Helene I. Foskinson est priée de vouloir bien echanger de cartes postales avec moi.

«Le myope de la place»

Σημ. «Ελλ.—Αηλόμεν, ότι δέν θά δημοσιεύσωμεν άλλους αλληλογραφίας Γαλλιστί.

Χάν !!! άχ, τί θέλεις να σου πώ ; «Ι-θ».

Ανταλλάσσω κίλινας à Cartes postales.—Ανέσθινοι : «Θέω» Σύρον. Poste Restante.

«Παλαιάκη Άδων».—Volontiers confrere brise.

«Brise parfumée Agelion» est mon adresse.

Ευχαριστών την φιλικήν Αάτην του Όραίου

διά τας εύχας της, άντιερχομαι αυτή τά βέλυστα. Τόν έν Αμύριση κ. Κ. Γ. Κ. φίλω, ευχαριστών.

Νικ. Αεβ.

Ανταλλάσσω κάγιας-ποσάι πανταχόθεν. Απάντησις

άσπας.—Τραλλιανός Βουτυράς, Αιδίνιον Μικράς

Ασίας.

ΚΙΝΗΣΙΣ

Προς τόν εορτάσαντα προχθές κ. Σπύρον Τσαχ

ζώνη, τόν άγαπήτην διευθυντήν του Πρατορείου

των Έφημερίδων, ή «Ελλάς» εύχεται έντη μακρά

και εύτυχή.

—Τήν 1 Γενουαρίου θά γίνη εις την Κέρκυραν

συναγωνισμός μεταξύ όποζώντων, παρά τό νέον

Δημ. έατρον, διοργανώμενος υπό της αούτης

εταρείας προς προσαγωγή των ζώων. Θά βραβεύ

θών με χρηματικά βραβεία τά μέλλον αλμαστα

χειρισμένα, τά εφραφέστερα και τά καλλιτερον

διατηρούμενα.

—Χθές εορτάσαν αι άδες Λουκία Σακόλη και

Λουκία Κοσούλη. Ευχόμενα χρόνια πολλά και

εύτυχμένα.

—Προχθές εορτάσαν την όνομαστικήν του έπέ

τασιν δ άγαπήτης συνεργάτης της «Ελλάδος» κ.

Σπ. Τριχούδης.

—Η ένταλθα γαλλόφωνος έφημερίς «Le Monde

Hellénique» διοργάνωσε σείραν φιλοπόνησιν δια

λέξεων έν τή αίθυσή της Όρείου, αι οπούθ θ' άρ

χίσουν από την 22 Άδριον. Αι διαλέξεις θά γίνων

τά υπό γνωστών λογίων και θ' άρχίσουν διά του

κ. Γ. Τεοντοπούλου.

—Είς τούς εορτάσαντας προχθές εορτήν του

Αγίου Σπυρίδωνος κ. κ. Σπύρ. Κουτσόν-Οικονόμου

έμπορον έν Κηφισίη, Σπ. Χαλακίτην, Σπ. Βαλ

λίστην, Σπ. Παπαγεωργίου, Σπ. Μαγκάλην, Σπρ.

Πακίαν γυμνασίουκαίας εύχεται έντη πολλά.

Γ.Α.

ΒΑΠΤΙΣΙΣ.—Η εγνηστική κυρία Γ. Μιχα

λοπούλου και δ κ. Βασ. Κανελλόπουλος, ιδιοκτήτης

του Λούδρ, άνεξέχοντο έκ της κομωμένης τό θ

αγίας του γνωστού έν Καλλιεί δικηγόρου κ.

Σπ. Μάλλου, όνομαζαντες αυτό Χαριόλεαν Σουκ

τάνην. Είς τούς εύτυχες γόνις εύχόμεθα καθώς

και εις τούς αναδόχους να τίς ήσση.

ΟΡΑΜΑΤΑ.—Υπό τόν τίτλον τούτον εφεβήθη

εις τυχός κομφατωμένον συλλογή λογοτεχνικήν

μάστιν, τών όποιων ή συγγραφή κρυπτεται υπό

τό ψευδώνυμον «Σβούλα».

—Μετά 10 ήμέρας θά εινε έτοιμον τό τεύχος της

ετήσιας φιλολογικής έκδόσεως «ό Παρθένω» την

όποιαν διευθύνει δ έν Πειραιά κ. Λάμπρος Έπα

στρας. Ο έπιθυμών ν' άποκτήσιν ταύτην δύναται ν'

άποσυνθ ή πρόσ τών ίδιων, εις Πειραιά, όδός Γ' ήν

λάντου 170.

δασκαλείου, προς επιβάρυνσιν των έλληνικών σχο

λείων και Γυμνασίων.

—Οι μαθηταί της Αρκαδικής Μανδολινάτας δ

«Πάν» αβάναν διαρκώς.

—Παρά τού δημάρχου μας κ. Χ. Π. Μάνση

διετέθη ή προθήκη τεσσάρων νέων λαμπτή

ρων εις τών ηλεκτροφυσιών της πόλεως μας. Διά

τούς νέους τούτους ήλεκτ. λαμπτήρας δ ήμερος θά

πληρώσιν εις την άνάδοχον Έταρείαν κατ' έτος

δραχμ. 4,000.

—Η Φιλαρμονική Έταιρεία πλήν των παραλη

φθέντων ήρη μουσικών όργάνων παρήγγειλεν εις

οίς δ κ. Μιαούλη, άλλ' ούτε και οι τρεις Βου

λευταί μας ήνωμένοι θά κατορθώσουνά επιτυχώς

τήν κατασκευήν της, έστο και μέχρι Βλχυθ.

—Η Μανιώτης Καρβία θά γίνη σαράβαλο και

ή όδός αυτή θέν θά έχει κατασκευασθή.

Είκοσθής Καρδιά

ΥΔΡΑ.—Είς μάτην ή Μανιώτης Καρβία άνα

μένει την κατασκευήν της παρακλήξ έδο από

της πόλεως μέχρι Παλαιή. Ούτε δ κ. Δημαρχος,

ούτε δ κ. Μιαούλης, άλλ' ούτε και οι τρεις Βου

λευταί μας ήνωμένοι θά κατορθώσουνά επιτυχώς

τήν κατασκευήν της, έστο και μέχρι Βλχυθ.

—Η Μανιώτης Καρβία θά γίνη σαράβαλο και

ή όδός αυτή θέν θά έχει κατασκευασθή.

Είκοσθής Καρδιά

ΧΑΛΚΙΣ.—Η όρεια πλατεία της Γεφύρας

έχει καταστή έντελως άδατος, άρ' ένός μόν έν των

βαρύνων, άρ' έτέρου δέ έν των όγκωλων. Έάν τις

διέλθη έκείθεν, διατρέχει τό μόνον τών κινώνων του

νά καταλοσώσθ, άλλά και έκ των διαφόρων άσθε

νείων, διότι τά μεταξύ των όγκωλων και βαρύνων

κανά έπέχουσιν θέσιν δημοσίον άποχωρητήριον εις

δέπαρδίζον πώ, οι κ.κ. άρμόβι δέν διατάσσον την

άπομάκρυνσιν των βαρύνων. Η πόλις μας, στερη

θείσα πλέον τού μόνου αυτής θεματόν της Ταρ

αλλάς, ύπέστησεν εις ήν νάρχη ήτο πρότερον εις

τούτο όμορ συντέλεσε και δ καιρός, διότι επί

έδωμάδας όλοκλήρους ήρη πίπτουσι βορραί άδιά

κοποι.

—Τό παραμέναν εις τών λιμένα μας άντιτορπι

λικόν «Ασπίς», όπως παραλάβη τού ως μάκρυνας

εις την έλικήν του δημοίη μεταβάνας άξιοματι

κόσ, άπέπλευσε κατευθυνόμενος εις Σιάθον,

όπως ένοβή μετά του λοιπού στόλου.

—Είς τούς εορτάσαντας προχθές, εορτήν του

Αγίου Σπυρίδωνος άγαπήτους μου φίλους και εύλ

πίδας νέους κ. κ. Πίπην Άλεξανδρόπουλον φοιτη

τήν και Πίπην Φωνάνην εύχεται διά της προσφι

λούς μου «Ελλάδος» στη Μαθουσίαι, Αδραμαία

αγαθά και την εκπλήρουν παντός πύθον των.

Νίκος Γ. Βλασοπούλος

ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ

Εξεδόθησαν τό ένδεκάτον και δωδεκάτον τεύχος της «Ψυχιατρικής και Νευρολογικής Έπιθεωρήσεως» του κ. Βλαβιανού.</

MICHEL SIMON PHILIPPE

ΕΙΣ ΜΑΓΟΣ

ΚΑΤΑ ΤΟΝ 18^{ΟΝ} ΑΙΩΝΑ

(ΑΙΝΗΤΗΜΑ ΙΣΤΟΡΙΚΟΝ)

Κατά τὰ τέλη τοῦ παρελθόντος αἰῶνος, ἀνὴρ τις, μετρίως καὶ ἀπερίττως, πλὴν ὀλίγον ἑσπερώπως, ἐν- δεδυμένος, ἐκρούετο περὶ τὴν θύσαν τοῦ ἡλίου τὴν θύραν ἐνοδοχείου τινος ἐν Würzburg.

Ἐξήτησε θωματίον καὶ δειπνον, συνιστῶν ὅπως τοῦ θώμου φαγητὰ ἀλαφρὰ καὶ εὐπεπτα, ζῆλον δὲ πολὺ ἀρρώδην, ἵνα ἡ χώνευσις γίνῃ εὐκολωτέρα καὶ ταχύτερα.

Ἐίπεν, ὡς ἔλεγε, νὰ κἀμὴ ἐργασίαν, ἥτις ἀπῆγχε μεγάλην ἐλευθερίαν πνεύματος.

Ἐνθὺ δὲ ὁ ἐνοδόχος ἐπρεχεν εἰς τὸ μαγερεῖον, διὰ νὰ ἐκτελέσῃ τὰς διαταγὰς ταύτας, ὑπερέτριά τινος ὁδήγησε τὸν ταξιδιώτην εἰς ἐν θωματίον εὐρύ- χορον, κείμενον εἰς τὸ πρῶτον πάτωμα, καὶ ἔπερ ὡς μόνον ἐπιπλὰ περιεῖχε μίαν πράτξαν, μίαν κλί- νην καὶ δύο καθίσματα. Τὸ θωματίον τοῦτο ἐξέλε- ξαν ἀναλόγως καὶ σχετικῶς μετὰ τὰ ἀπλὰ ἐνδύματα αὐτοῦ ὁ ἐξὸς ἐφόρει· καὶ μετὰ τὴν μικρὰν βαλίτσαν, ἣν ἐκράτει ἀνὰ χεῖρας.

Ὅταν τὸ δειπνον ἡτοιμάσθῃ, ὁ ἐξὸς κατήλθεν εἰς τὸ ἐστιατόριον.

Ἐκεῖ, χωρὶς νὰ ἐμυλίῃ εἰς κανένα, ἀκάθως παρὰ μικρὰν πρῆπξιν, ἣν ἡ ὑπερέτρια τοῦ ὑπέδειξε καὶ ἥτις ἡτοιμάσθη δι' αὐτόν.

Ἐφαίνετο οὐνόμος καὶ, καθὼς ἐπρωγεν, δὲ μὲν ἐφαλλὰ χαμηλὴ τῇ φωνῇ, δὲ δὲ ἀπεθόνησε τὸ πρῶτον καὶ πάλιν τοῦ νὰ τρώῃ, εὐρίσκει κινδὺν ἀδικαίεως τὰς χεῖρας του.

Ὁ ἐνοδόχος, ἐκπληκτικῶς, ἀνεξήγησε τὴν οὐσίαν του, ὅπως τῆς δεξιῇ τὸν ἀλλόκοτον ξένον, καὶ ἡ ὑπερέτρια τοῦ ἐνοδοχείου, ἀναμνησθεῖσα εἰς τὴν συ- νομιλίαν τῶν ταύτην χωρὶς νὰ προσκλήθῃ, ἔδωκε τὴν γνώμην της καὶ ἐβεβαίωσε ὅτι αὐτὸς ὁ ἀνθρώ- πος θὰ εἴναι χωρὶς ἄλλο κανένας τρελλός.

Ἐκείντος ὅμως δὲν ἐφαίνετο νὰ ἐνδοῖ ποῖον ἥτο τὸ ἀντικείμενον τῆς περιεργείας των, ἀλλ' ἐξήκο- λούθει τὸ φῶμα του καὶ τὰς ἀποτόμους καὶ ἀτά- κτους τῶν χειρῶν του κινήσεις.

Ὁ ἀνὴρ ἐφαίνετο ὅσοι τσαρσακοντούτης. Τὸ σὺ- νολὸν τοῦ ἐν γένει ἀδείκνυντο ἀνθρώπου καθὼς πρέ- πει, καὶ τὸ πρόσπὸν τοῦ σκυθρωπὸν καὶ ὠχρόν, περικαλυπτόμενον ὑπὸ μακρᾶς κόμης· πετυπούσης ἐπὶ τοῦ λαμποῦ τοῦ ὁξέκινους, ἣν ἔφερον οἱ τοῦ Πανεπιστημίου σπουδασταί, εἶχεν ὅψιν μελαγχολι- κὴν καὶ περιλυπὸν.

Ἐφαίνετο βυθισμένος εἰς βλάβαν σκέψιν. Ἐφραγεν ὀλίγον καὶ μετ' οὐ πολὺ ἀνέλθον εἰς τὸ θωματίον του, χωρὶς νὰ παρατηρήσῃ μάλιστα τὴν παρουσίαν ἐκείνου, ὅστις τὸν παρεβύλαττον ἐξε- τάζοντες καὶ συζητοῦντες περὶ αὐτοῦ.

Τὴν ἐπομένην τῆς ἀφίξέως του, ἐξῆλθε πρὶν ὃ ἡλὸς ἀνατελεῖ, καὶ χωρὶς νὰ προσδοκῇ τὴν ὑπερέτριαν, ἥτις ἦτο καὶ ἡ μόνη ἐπερθεῖσα κατ' ἐκείνην τὴν πρωϊνὴν ὥραν, ἐπὶ δὲν ὑπὸ ἐπανήρχετο ἡ κατὰ τὴν ὥραν τοῦ δειπνοῦ.

Ἐπὶ τῇδε περὶ λύκων ἀφάρ, μετὰ ὑποδήματα καὶ ἐνδύματα πλήρη κονιορτοῦ. Θὰ ἐβάζεν ἴσως καθ' ὅλην τὴν ἡμέραν εἰς τὴν ἐσχόλῃν διὰ μέσου τῶν κονιορτῶν καὶ ἐρήμων ὁδῶν τῆς.

Μικρὸς τις ποιμὴν διηγήθη εἰς τὸν ἐνοδόχον, ὅτι τὸν εἶδε νὰ βαδίξῃ δρομίσμον παρὰ τὰς ὁχθὰς τοῦ Ρήνου, κατόπιν νὰ σταματᾷ αἰνῶν, νὰ χειρονομῇ ὡς τρελλός, καὶ νὰ προσφέρῃ λέξεις ἀκαταλή- πτους, δὲ μὲν χαμηλοφώνως, ὅτε δὲ φωνάζων ἐπείτα νὰ ἐπαναλαβόντῃ ἐπὶ τινα λεπτὰ τὴν πορείαν του, νὰ σταματᾷ μετ' ὀλίγας στιγμὰς καὶ νὰ χειρο- νομῇ ἄκ νέου.

Νεανίδες τοῦ χωρίου διηλθον πλησίον του καὶ ἠκολούθησαν αὐτὸν κατὰ πόδας, διὰ νὰ ἀκούσῃσι τί λέγει, χωρὶς αὐτὸς νὰ φανῇ εἰς τὰς ἡνιόχους.

Πορεύσαν λοιπὸν νὰ τὸν ἐκλαμβάνουσιν ὡς ἕνα ἰδιότροπον, ἢ ὡς ἕνα τρελλόν, ἂν καὶ, κατὰ τὸ λέ- γειν τοῦ ἐνοδόχου, ἦτο πολὺ ἔγκρατης καὶ λιτός κατὰ τὴν τροπὴν του καὶ πάντοτε εὐχαριστημένος δι' ὅ, τι τοῦ παρέσθεν.

Ἦ περιέργειά των ὅμως ἤρξανε. Τὸν παρακολούθησαν, τὸν παρενόησαν καὶ ἐβε- βαιώθησαν ὅτι ἐπανερχόμενος εἰς τὸ θωματίον του, μετὰ τὸ δειπνον, δὲν κατεκλίνετο ἀμέσως.

Κάποιος, ὅστις ἡγγύπησε καθ' ὅλην τὴν νύκτα, διὰ νὰ τὸν κατασκοπεύσῃ καὶ τὸν παρατηρήσῃ προ- σεκτικώτερον, εἶδεν ὅτι τὸ φῶς τῆς λάμπας του ἐ- κάμει μέρη τῆς πρῆπξος.

Ἐσπέραν τινὰ, ἡ ὑπερέτρια κατήλθε λίαν περιφό- ρος εἰς τὴν αἴθυσαν, ὅπου ἐκάθητο ἡ οὐσίγος τοῦ ἐνοδόχου μετὰ δύο ἢ τριῶν γειτονισσῶν της.

Ἐρκίσθη εἰς τὸν πανάγαθον Θεὸν ὅτι ἡκούσε τὸν

ταξιδιώτην συνομιλοῦντα μετὰ τινος ἐντός τοῦ θω- ματίου· καὶ ὅμως δὲν εἶδε κανένα νὰ εἰσέλθῃ διὰ τῆς θύρας.

Ἦ ἐνοδόχος δὲν ἠδύνατο, ἐπὶ παρουσίᾳ δύο μαρ- τύρων, νὰ κἀμὴ ἄλλως ἢ νὰ ἐπιπλήξῃ αὐστηρότατα τὴν ὑπερέτριαν της, ὅστις παρενόησε, κατασκο- πεύσας καὶ ὠτακουστήσας· πλὴν, ὅταν αἱ ἐπισκέ- πται τῆς ἀνεχώρησαν, ἡ καλὴ γυναῖκα ἐσπευσε καὶ ἐκόλλησε τὸ αὐτὴ τῆς εἰς τὴν θύραν τοῦ περὶ οὗ ὁ λόγος ξένου. Ὅ, τι ἡκούσε δὲν τὸ συγγῆν εἰς κανένα, μὴ θέλουσα νὰ κατηγορηθῇ ἐπὶ ἀδιακρισίᾳ· ἀλλὰ κατήλθεν ἐν μεγάλῃ ταραχῇ πνεύματος, δὲν ἐκοιμήθη καθόλου τὴν νύκτα καὶ τὴν ἐπομένην λίαν πρῶτ, περὶ τὰ χαράγματα, χωρὶς νὰ εἴπῃ τί- ποτε εἰς τὸν οὐσίγον τῆς, ὅστις ὅλ τὴν ἡμποδίζεν ἴσως, περιετυλίχθη μετὰ ἐπανωφόριον της καὶ ἔ- τρεψεν εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ δημάρχου. Ὅταν ὁ ξένος ἐξῆλθε τοῦ θωματίου του, διὰ νὰ κἀμὴ τὸν συνήθη του περιπάτον, ἐστραχυνόμην διερχομένην πρὸ αὐτοῦ.

— «Α! αὐτὸς εἶνε χωρὶς ἄλλο καταραμένος καὶ δοῦλος τῆς ἀμαρτίας καὶ τοῦ διαβόλου, ἐπιθυμῶν· τίς ἠδύνατο νὰ πιστεύσῃ τοῦτο περὶ ἀνθρώπου, ὅστις ἔχει τὸσον ὥραιαν μορφήν!»

Τὴν ἐσπέραν, ὅτε ἐπέστρεψε καὶ ἀνέλθεν εἰς τὸ θωματίον του, δύο ἀστυνομικοὶ κλητήρες ἦλθον καὶ ἐπορεύθησαν πρὸ τῆς θύρας του, ἀκολουθούμενοι καὶ ὑπὸ προκρίτων τινων πολιτῶν τῆς Würzburg. Ἐπὶ τῆς κλίμακος, εἰς τὴν κάτω αἴθυσαν καὶ ἐν τῇ δὲφ ἔβω εὐρίσκοντο ὅλοι αἱ γυναῖκες τοῦ χω- ρίου, ἐντρομοὶ καὶ περσοποιημένοι, ἀλλὰ καὶ πολὺ περιεργοί.

Ὅσοι ἦσαν πλησιέστερον εἰς τὸ θωματίον ἤκου- σαν τὴν φωνὴν τοῦ ξένου, ἥτις δὲ μὲν ἀνυπόστο, δὲ δὲ ἀπαπεινὸς, ὅς ἐν συνεξίτῃ φλονεῖται.

— «Γέννημα ἐκπτωτῶν τῆς ἀθήμερηγῆτος δυνά- μεις, ἔλεγεν ἐν θυμῷ καὶ μετὰ φωνὴν ἀπειλητικὴν, κα- τηραμένον ὅν, τὸ ὅποιον πρὸ πολλοῦ ζητῶ, δὲν θὰ μοῦ διαφύγῃς πλέον· ὅχι!... Ἀποκρίθητί μοι!... Ἐμπρός λοιπὸν, μαθὲρ καὶ οὐλόβρις σκύλλε, μετα- μορφώσου πάλιν! Α! νὰ, τὸ μαθὲρ καὶ σκοτεινὸν τριχῶμά σου ἀνορθοῦται καὶ φρικτῇ! Ἰδοὺ ὅτι τὸ σῶμά σου ἐξογκοῦται καὶ αὐξάνει· καὶ οἱ ἐρυθροὶ ὀφθαλμοὶ σου σπινθηροβολοῦν καὶ ἐξαστράπτουν!... Ἐπὶ τέλους!... Μὰ ἐννοεῖς!... Μὰ ἀκούεις!... Καὶ τὴν μαγὰς ἀκούει!... Ἀρκετὰ... Τώρα σταμα- τήσῃ! Φύανει. Μία τελευταία δοκιμὴ!... Καταχλό- νος δύναμις, ἐν ὑποτάσσῃ καὶ εἰσιαι ὑποχείριος εἰς ἐμὲ, ἀπόδειξέ το, δαίμον, καὶ ἐμυλίῃς εἰς τὸν κυρίον σου!...»

Φωνὴ βροντώδης καὶ μεταλλικὴ, ὅσοι ἐξερχο- μένη ἐκ τοῦ βόθρου τῆς κλίμακος, τῇ ἀπεκρίθη μετὰ εἰρωνικὴν ταπεινότητά:

— «Κύριε μου! τί ζητεῖτε ἀπὸ τὸν ὑπερέτην σας;

Ὅλοι αἱ γυναῖκες, αἵτινες ἤκουον, ἐτρέπτησαν εἰς φυγὴν κραυγάζουσαι ἐκ τοῦ τρόμου. Οἱ ἄνδρες διέσπρηναν τὴν θύραν καὶ... εἶδον τὸν ταξιδιώτην μόνον, καθήμενον πρὸ τῆς τραπέζης, ἐφ' ἧς ἐβρί- σκετο μία Σολωμωνική. Τὸς προσέειπε μετὰ τῆς μεγαλειότητος ἐκπλήξεως, ἀπορῶν διὰ τὴν ἀναί- δεαν καὶ τὸ θράσος του.

— «Ὡς πρὸς τὸν δαίμονα, οὗτος εἶχεν ἐξαφανισθῇ· ἀλλὰ πλεῖστοι ἐκ τῶν ἐσελθόντων ἐν τῇ θωματίῳ τοῦ διεβεβαίωσαν ὅτι ὑπελείφθη ἐν αὐτῇ θεώδης τις ὁμνή.

Συνέλαβον τὸν μάγον, καὶ παρὰ τὰς ἐντόνους διαμαρτυρίας του, τὸν ὁδήγησαν εἰς τὸ δημαρχεῖον ὅπου ἐπρεπε νὰ ἀπολογηθῇ πρὸ τοῦ δημάρχου, ὡς κατηγορούμενος ἐπὶ μαγείαις, γοητείαις καὶ συνε- ταρισμῷ μετὰ τοῦ Σατανᾶ. Ὁ ξένος βλέπων ἐκω- τὸν ἀγόμενον οὕτως ἠθέλησε κατ' ἀρχὰς νὰ ἐναν- τιωθῇ κατόπιν ὅμως ἀφένθη νὰ οὐρεται ὡς κατὰ- δικος, καὶ ἤρχισε νὰ γελᾷ ἀκούων τὸ αἶτιον τῆς κατηγορίας του. Ὅταν δὲ ὁ δημάρχος ἐπαυσε νὰ ἐμυλί:

— «Πῶς, λέγει ὁ ἀγνωστος ἐξακολουθεῖ μετὰ φαιδρότητας νὰ γελᾷ, ἐδὼ εἰς αὐτὸ τὸ μέρος πι- στεῖναι ἀκόμη εἰς τὰς μαγείας!... Πῶς ὁ θού- ρος, ποῖα ταραχὴ δι' ἐν πράγμα τῶσον ἀπλόν!... Εἴμαι συγγραφεὺς, κύριε, καὶ τώρα γράφω μίαν τραγῳδίαν. Ἐπειδὴ δὲ οἱ φίλοι μου με ἀνοχλοῦσι καὶ με ἀπασχολοῦσι ἐργαζόμενον ἐν Βεῖμαρ ὅπου κατοικῶ, ἦλθα ἐδὼ νὰ ἐργασθῶ ἐλπίζων ὅτι θὰ εὐρίσκω τὴν γαλήνην καὶ τὴν ἡσυχίαν... Ὁ ἥρως τοῦ δράματός μου εἶνε ἀνθρώπος, ὅστις ἐπικαλεῖται τὸν διαβόλον καὶ ὁ διαβόλος ὑπακούειν παρουσιάζε- ται πρὸς αὐτόν... Ὅσακις δὲ γράφω συνειθίζω νὰ ἀναγνώσκω δυνάτα, πλὴν οἱ καλοὶ καὶ ἀγαθοὶ οὗτοι ἄνθρωποι, κύριε δημάρχε, ἀκούσαντές με νὰ ἀπαγγέλλω τὰ γραφόμενά μου ἐνόμισαν ὅτι... Δια- τάξτε, παρακαλῶ, νὰ φέρωσι τὰ χειρόγραφα μου ἐν τῷ ἐνοδοχείῳ καὶ τότε θὰ πευθῇτε περὶ τῆς ἀκριβεῖας τῶν λεγομένων μου...»

— «Ἀρκεῖ, ἀρκεῖ. Εἶνε περιττὸν τοῦτο, κύριε, ἀπεκρίθη ὁ δημάρχος, ὅπως ἐμπεδωτῆς, σὰς πι- στεῖς. Γράφατε μόνον, ἂν θέλετε, τὸ ὄνομά σας ἐπὶ τοῦ πρωτοκόλλου τοῦτου.

Ὁ υποτιθέμενος μέχρι τῆς στιγμῆς ἐκείνης μά- γος ἔλαβε τὸν κάλαμον, τὸν ὅποιον τῇ προσέφεραν ὁ δημάρχος καὶ κύψας ἐπὶ τῆς τραπέζης ἤρριξε νὰ γράφῃ.

Ὁ δημάρχος, ἰσάμενος παρ' αὐτῇ ἐρήθως, καὶ παρατηρῶν ὑπερῶν τὸν ὅμον του, ἀνέγνωσε τὰ ἔξης: Ἰωάννης Βόλφραμ Γκαίτε, γεννηθεὶς ἐν Φάαγκροδτ τῇ 1749.

Ὁ συγγραφεὺς τοῦ Βερθέρου, συνέγραψε τότε τὸ ἀριστοτεχνικὸν του, τὸν Φάουστ.

Ἐν Πάτραις. Κοσμάς Π. Θινέμης

ΕΠΙΠΛΑ
ΚΡΕΒΒΑΤΙΑ ΑΓΓΛΙΚΑ
ΕΜ. ΒΕΡΝΑΡΔΟΥ
ΟΔΟΣ ΑΙΟΛΟΥ ΚΑΙ ΕΥΡΥΠΛΟΥ
Αριθμός 108

ΙΑΜΑΤΙΚΑ ΥΔΑΤΑ
Σαρτζης, Λουτροακίου, Αιγίνης,
Μεθάνων, Ερμιόνης, Υπάτης.
ΓΕΝΙΚΟΣ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΣ: Θ. Π. ΡΑΜΜΟΣ
ΑΘΗΝΑΙ, ΟΔΟΣ ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΣΤΑΥΡΟΥ 8
ΕΝ ΠΕΙΡΑΙΕΙ, ὑποκατάστημα Σωτείρας 2

ΛΟΥΒΡ
ΙΔΡΥΘΕΝ ΠΑΡΑ Ν. Δ. ΚΑΝΕΛΛΟΠΟΥΛΟΥ ΕΝ ΕΤΕΙ 1881
ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ Β. Δ. ΚΑΝΕΛΛΟΠΟΥΛΟΣ
ΤΑ
ΜΕΓΑΛΕΙΤΕΡΑ
ΤΑ
ΠΛΟΥΣΙΩΤΕΡΑ
ΚΑΙ
ΤΑ ΕΥΘΗΝΟΤΕΡΑ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ
ΚΑΘ' ΕΒΔΟΜΑΔΑ ΚΑΙ ΝΕΑΝ ΠΑΡΑΛΑΒΗΝ
ΟΔΟΣ ΑΙΟΛΟΥ 123-125 ΑΘΗΝΑΙ

ΔΟΣ ΜΟΥ Κ' ΕΜΕΝΑ ΜΙΑ!

ΚΕΡΚΥΡΑΤΗ ΕΙΚΟΝΑ

Ἐν παραμονῇ τ' Ἀγίου Σπυρίδωνος τὸ ζαχα- ροπλαστεῖο ἐκείνῳ τὸ βράδυ ἦταν γεμῆτο κόσμῳ. Ὅλοι ἐκεῖ μέσα, ἄνδρες, γυναῖκες καὶ παῖδα ἐτρα- γαν τρυφάντες. Σ' ὄλον τὰ πρόσωπα ἦσαν ζωγρα- φισμένη ἡ εὐθυμία, καὶ ἡ ἐμύλις, ἡ φλυαρία καὶ τὰ εὐθυμὰ γέλωτα τοῦ κόσμου καὶ ἡ φωνὴ τῶν σεβειτέρων, ποὺ διατάζαν τὰς τρυφάντας, ἔκταναν μὴ βῆ, ποὺ ἀκούονταν ἐν τῷ δρόμῳ.

Ἐξῶ στὴν πόρτα τοῦ ζαχαροπλαστείου ἐστ- κόνταν ἕνα παιδί, ἐννέα ἔως δέκα χρονῶν, ποὺ σοῦ ἐκινεῖτο δὸν οἶκτο.

Ἦταν χλωμὸ καὶ ἐπὶλόγχο, μετὰ τὰ δάκτυλα τῶν ποταρῶν τοῦ ἐκατοιμῆν ἀπὸ τῆς σκοτοφνῆς, καὶ ἐσπερὸς ἕνα ἄσπρο παλινδρόμο, μὴν ἀντρί- κεια ἀπαλομένη γυμνά καὶ ἕνα μαῦρο τραχηλὸν παλινδρόμο, ποὺ τοῖματιν ἴσα μετὰ τὰ μάτια.

Ἄν τοῖματιν ἴσα ἀπὸ τῆς χώρας, ἀπὸ καὶνα τὰ κατεγροῦλα παιδιὰ τοῦ δρόμου, θάταν χωριστάποδο καὶ θάρβη στὴ χώρα γὰρ τὸν Ἄγιο.

Μετὰ μάτια λυπημένα καὶ τρέμοντας ὄλο ἀπὸ τὸ κρύθ τοῦ ἐκίταξέ μέσα στὸ ζαχαροπλαστεῖο τὸν κόσμῳ.

Ἐκείνῳ τὸ δὴστυχο ὅλους ἐκεῖ μέσα νὰ τρῶνε τρυφάντες καὶ ἐξήλθον. Δὲ ὅλως φαίνεται λεπτὰ γὰρ ν' ἀγοράσῃ.

Ἐκινε νὰ μπῇ μέσα νὰ ζητήσῃ ἀπ' αὐτῆς, ἀλλὰ δὲν ἐτολμήσε γιὰτὶ ἐξοβότων μὴ τὸ βγάλουν ἐξὸ κλωστούντες.

Στὸν πάτο τοῦ ζαχαροπλαστείου, στὰ δεξιά καὶ κοντὰ στὴν πόρτα, ἐπρεπε μόνος τὸς ἕνα τραπέζι τρυφάντες ἕνας ἡφελὸς καὶ μαυροειδὲς ἄνθρωπος μ' ἕνα τσανερίον καπέλλο καὶ μετὰ τὸ ἐπανωφόρι του ριγμένῳ στῆς πλάτης του.

Τὸ παιδί τρία ἢ τέσσερα τὸ πολὺ βήματα ἀπέχε- σθαι ἀπ' αὐτόν.

Σὰν ποῦ ἦταν τόσο κοντὰ τὸν πλησιάζει δειλά- δειλά. Ἀπλὸν τὸ χέρι του καὶ μ' ἕνα ἱκετευτικὸ τὸνο τοῦ λέει:

«Δός μου κ' ἐμένα μία!»

Σὰν νὰ τοῖματιν:

«Εἰς, καὶ μὲν ἄνθρωπος, ἔφρας τόσες ἔως τώρα καὶ ἔχεις κ' ἄλλας στὸ πιατέλι σου· δός μου κ' ἐμένα μία τὸ κακόμοιρο, ποὺ δὲν ἔχω πεντάρα ν' ἀγοράσω!»

Ὁ ἄνθρωπος ὅμως ἐκείνος φαίνεται ὅτι θάξη πέ- τρην καρδιά.

Ἀντὶ νὰ τοῦ δώσῃ τρυφάντα, τὸδεῖναι μὴ δυνατὴν καταπακίαν καὶ τοῦ φωνάζει:

«Αὐτὸ δὲξέ!» ἀπὸ ὅ, πλῆθος οὐλοῖ!

Τὸ κακόμοιρο τὸ παιδί ἔσπερ' ἀμέσως τὸ χέρι στὸ καρδίαν του, ἐξῆλ' ἕνα θρηνητικὸ «ἂ καὶ ἔ- τρεψέ γρήγορα νὰ βγῇ ἔξω, ἐν' ὃ συγχρόνως τὰ μάτια του ἐπλημμύρησαν ἀπὸ δάκρυα.

1) Λουκουμάδες.

Κέρκυρα

Ζάνος Χαρίσης

Ο ΓΥΡΙΣΜΟΣ ΣΟΥ

Ἡ θύλακα ἡ πλατεία, ποὺ μὲς χωρίζετ,

Μοῦ κοιτανεῖται πάντα τὸν καὶ μὲς

Μὰ μὴ χαρὰ ἡ καρδιά μου νανοῦρζει

Γιὰ τὸν χρυσὸ σου πάλι χρυσισμὸ.

Τὰ μάτια σου, τὰ ὀλόμυρα μαλλιά σου

Μὲ πόθο ἀπὸ τὰ ἔξω καρτεροῦ,

Ζωὴ γίνεσαι νὰ πάω ἀπ' τὰ φίλά σου

Στῆς ἀγκαλῆς σου ἀπάνω τὸν ἄφρο.

Ὁ! Μὴν ἀγγίξῃς γὰρ ὅσῳ ἔχω διαλέξῃ

Τὰ ὀδὸν μου νικητὴς προσωμαρῆς,

Κι' ὁ ὄρωτος γὰρ μὰς τοὺς δύο ἔχει πλέξῃ

Στεφάνῳ ἀπὸ λουλούδια λειμῶντες.

Ἀθῶν.

Νάσος Γκόσης

Καλλιτέρων νὰ ἦσαι ὠφέλιμος παρὰ ἐπιβλαβής. Τὸ πρῶτον κατορθοῦται δυσκόλως· καὶ τὸ δεύτερον ἀνε- παιθότως.

ΠΑΡΑΠΟΝΟ ΣΤΗ ΜΟΥΣΑ

Ἡδὲλθον ἕνα πρὸς κ' ἐγὼ νὰ γράψω καὶ κ' ἀ- ναζητοῦσα ἰδέα...

Νὰ γράψω γὰρ τῆς θάλασσας τὰ κύματα, τοὺς βράχους, τὴν μαγεμένην χαρὰν, τὴν ῥοδινὴν τὴν Ἄνοι:

Μά... ἂν εἰποῦν, οὐ αὐτὰ ποῦ τῆς ἐγὼ γραμ- μένα εἶνε ἄλλων ὕμνος καὶ οἱ τὰ λόγια μου αὐτὰ εἰν' ἀπ' αὐτοὺς κλεμμένα... Ἀς τὰ ἀφίσω, εἶπα.

Ἐγὼ ὅμως τί νὰ γράψω...;

Κ' ἐκεῖ ποῦ δοκεῖτο μόνον, ποῦ ἦλθε μὴ ἰδέα: τάχα γιὰτὶ νὰ γράψω ἐγὼ τόσο συνειδητοῦμαι. Ἄφρο εἶνε τόσο εὐκόλο νὰ καταταχθῶ στῆς Μούσης τὴν παρὰ... Κ' ἔλεγα: Ἄν ἡμσοῦ τάχα κ' ἐγὼ νὰ ἴδω τὴν μορφή της, τὴν τὴν εὐμορφίαν της, ποῦ τὴν ἔννοον τόσο πολὺ τὰ περὶ τρελλὰ παιδιὰ της: Ἄν θὰ μ' ἐμοῦσαι καὶ ἐγὼ νὰ ἴδω αὐτὴν τὴν Μοῦσα...;

Πῶς θὰ μ' ἐμοῦσαι: εἶπα.

Θὰ τὴν ἐκδοχθῶ καλὰ, μετὰ πᾶν λόγον καὶ διὰ τῆς: πῶς: Μοῦσα καλὴ, Μοῦσα μὴ δοξαμένη, βοήθησέ με λίγο, κατὰ τὴν κ' ἐμένα μὲ τὴν γλυκερὰ σου συντροφίαν, πάρε κ' ἐμὲ μαζί σου, κ' ἐγὼ θεὰ σου ὀρειοῦθαι, οὐθ' ἡ γαῖαν γρήγορα τὸ πρὸς τοῦ παιδὶ σου... Πολὺ ὥραία θὰ τὰ πῶ Ὅρατα ὑποδοχὴ! Ὅρατα πῶς ἔγνα με μὲ τῆς Μούσης τὸ παιδί...

Τώρα διὰ ἡτο εὐτέλῃμα νὰ ἦτοχο ἐμπρός μου καὶ νὰ τῆς ἔλεγα αὐτὰ ποῦ ἔχω σχεδιάσῃ με θάρος, μ' ἐτοιμότητα καὶ με πολλὴ συγκίνησι, γὰρ νὰ τὴν κα- ταφύω.

Κ' ἡ Μοῦσα, αὖν νὰ ἦτοχος τὰ ἰδικὰ μου λόγια, ἀμέσως κ' ἀποκρίθηκε. Κ' ἡκούσα τὴν φων

Ἐλπιδοφόρον... Ἡράκλειον, Ἡλ. Δ. Κα

ναρδω.

Ἡρακλείου.—Γεώρ. Ν. Παπαδάκης 57ου, Γ.
ἦς, Χατζιδάκης 57ου.

(Πάροδος Πλατείας Κάνιγγος.

Ἡρακλείου.—Γεώρ. Ν. Παπαδάκης 57ου, Γ.
ἦς, Χατζιδάκης 57ου.

Παξῶν.—Α. Σ. Ἀργυρός 56ου.
Ἑρακλείου.—Γεώρ. Ν. Παπαδάκης 57ου, Γ.
Ἡς. Χατζιδάκης 57ου.

Ν. Ἀρμόνι.—Ε. Κ. Ζωσιμάς 57ου.
 Παξῶν.—Α. Σ. Ἀργυρός 56ου.
 Ἑρακλείου.—Γεώρ. Ν. Παπαδάκης 57ου, Γ.
 Χατζιδάκης 57ου.

Ἀριθ. 3. Περίβολος Βου.
Ἀριθ. Τηλεφώνου 590.

Ἄριθ. 3. Περίβολος Βου.
Ἄριθ. Τηλεφώνου 590.

ΕΛΛΗΝΙΚΑΙ ΚΑΛΛΟΝΑΙ

Ἡ Κα Ἑλισσέβη Κ. Βλάχου, ἰατροῦ, τὸ γένος Δ. Ζουζούκη,
ἐκ Λαρίσης

Ἡ Δις Ρομπίνη Μ. Πρωτοπιά, θυγάτηρ τοῦ ἐν Λαρίσῃ
Ἑισαγγελέως τῶν Ἐφειῶν
(Φωτογρ. κ. Γεωσ. Λαφροπούλου. Τὰς ἔσσι ἰλεν ὁ κ. Ἀδὰ—Ἰδης)

Δις Μαρία Μαρκότση, ἐξ Ἀθηνῶν

Δις Ἰουλίττα Σκληβάνου, ἐκ Χαλκίδος

ΤΟ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ ΤΗΣ "ΕΛΛΑΔΟΣ," δὲ ἐκδοθῇ τὴν 1ην Ἰανουαρίου.
Τιμὴ 1 δρ. (Ἑσωτερικοῦ) 1 φρ. (Ἐξωτερικοῦ). Ἐγγραφαὶ δι' ἐπιστολῆς περιεχομένης τὸ ἀντίτιμον ἢ διὰ ταχυδρ. ἐπιταγῆς.